

בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו

תפ"ח 1023-08 מדינת ישראל נ' XXXXXX

בפני כב' השופטת שרה דותן – אב"ד
כב' השופטת דליה גנות
כב' השופט שאול שוחט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

XXXXX

הנאשם

הכרעת דין**כב' השופטת שרה דותן- אב"ד**

ניתן בזה צו האוסר פרסום שם המתלוננת או כל פרט אחר שיש בו כדי להביא לזיהויה.

עובדות כתב האישום

נגד XXXXX (להלן: "הנאשם") הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע העבירות הבאות:
אונס, עבירה לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); מעשה
סדום, עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; וניסיון למעשה סדום, עבירה
לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק ביחד עם סעיף 25 לחוק.

על פי הנטען בכתב האישום, במועד הרלוונטי התגוררה ה.כ. (עדת תביעה מס' 7, להלן:
"הודיה") בבית המתלוננת. בסמוך לחודש נובמבר 2007 נוצר קשר ידידות בין הודיה
לנאשם. במחצית הראשונה של חודש נובמבר 2007 נעלמה הודיה מבית המתלוננת למשך

מספר ימים. המתלוננת, שחששה לשלומה, החלה ליצור קשר עם מכריה. במחצית חודש נובמבר 2007, בסמוך לשעה 30:23, שוחחה המתלוננת בטלפון עם הנאשם, בניסיון לברר אם יודע הוא דבר מה אודותיה. הנאשם אמר למתלוננת כי ברשותו מידע, והורה לה לרדת מדיירתה ולגשת לרכבו. המתלוננת, שחששה לשלומה של הודיה, נענתה להוראתו ובהמשך גם נכנסה לרכבו. הנאשם החל לנסוע כשהמתלוננת יושבת במושב לידו. במהלך הנסיעה, צעק הנאשם על המתלוננת והורה לה לשתות משקה אלכוהולי שהיה ברשותו, והיא שתתה בשל חששה ממנו. לאחר מכן, עצר הנאשם את רכבו בסמוך לשביל חשוך, באזור מתחם קניון איילון בר"ג, והורה לה למצוץ את איבר מינו. המתלוננת, בשל פחדה מהנאשם, עשתה כן, שלא בהסכמתה החופשית. בהמשך, הורה לה לעלות עליו, והפסיל מכנסיו ותחתוניו. אחרי כן, השכיב אותה על בטנה וניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, אך לא הצליח בכך. המתלוננת נשכבה על גבה, והנאשם בעל אותה שלא בהסכמתה החופשית, וחרף התנגדותה.

תשובת הנאשם לכתב האישום

בתגובתו לכתב האישום בתאריך 04.03.08 הודה הנאשם כי שוחח עם המתלוננת טלפונית, אלא שלטענתו, הוא זה שהתקשר כדי לדרוש בשלום הודיה, והתפתחה שיחה בינו לבין המתלוננת, שלאחריה התקיימו באותו ערב עוד מספר שיחות, בהן נדברו להיפגש בסמוך לביתה, וכך היה. הנאשם כפר בכך שצעק על המתלוננת, ולטענתו, כשהגיעו למגרשי הטניס שליד גני התערוכה בת"א, הציע לה לשתות, והיא נעתרה מרצונה. בהמשך, התגפפו והתנשקו, היא ביצעה בו מין אוראלי, עלתה עליו והם קיימו יחסי מין במושב הנהג, והכל מרצונה ובהסכמתה. הנאשם כפר בכך שהשכיב אותה על המושב הסמוך וניסה לבצע בה מעשה סדום, וכן כפר בקיום יחסי מין במושב זה לאחר מכן. לגרסתו, יחסי המין התמצו באקט שהתקיים במושב הנהג.

מבוא

את עיקר טיעוניה מבססת ב"כ המאשימה על עדותה של המתלוננת, תוך שהיא מטעימה כי מדובר ב"אישה פשוטה ולא מתוחכמת", שעברה משברים שונים בחייה, שמעמד העדות לא היה קל עבורה, ולוה בבכי רב מצידה, מה גם שלא תמיד הבינה את שנשאלה. לטענת עו"ד פורר-גפני, "למרות סתירות ובעיות מסוימות העולות מעדותה של המתלוננת ומהודעותיה במשטרה, מדובר באישה הדוברת אמת, שהעידה אמת בבית המשפט תוך ניסיון להסביר על הטעון הסבר ויש לתת לעדותה את מלוא המשקל הראייתי".

ב"כ המאשימה טוענת כי לעדות זו מתווספות עדויות בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת סמוך לאחר האירוע, כדוגמת: עדות בנה א' (אותו פגשה המתלוננת בביתה עם שובה מהנסיעה עם הנאשם), עדותה של הודיה (שהייתה הראשונה לה סיפרה המתלוננת את שארע

לה), עדות אמה של המתלוננת (שהייתה עדה לשיחה טלפונית בין בתה לבין הנאשם), ומסמכים רפואיים שונים (המתעדים את דברי המתלוננת לרופאיה בדבר אונס שעברה ואת בקשתה לקבל טיפול רפואי מתאים). כמו כן, מפנה ב"כ המאשימה לשקריו של הנאשם בהודעתו הראשונה ובעימות הראשון במשטרה, ולאיומים על חייו, הקושרים אותו, לשיטתה, לביצוע העבירה.

אפתח ואומר, כי גרסת המתלוננת מעלה תמיהות, להן לא ניתן מענה משכנע. גם בסיכומיה, לא סיפקה ב"כ המאשימה הסבר ענייני ומניח את הדעת לסימני השאלה שהתעוררו, אלא חזרה ותלתה את הקולר במאפייני אישיותה של המתלוננת. מאחר שעדות המתלוננת היא הראיה הישירה והבלעדית לאירועי אותו הלילה, לא ניתן להסתפק בהסברים סתמיים אלה, ויש לבחון האם אפשר ליתן לה משקל מכריע, בלעדיו לא תתכן הרשעת הנאשם. לצורך כך, יש לבדוק האם המערך העובדתי הכולל מאשש את הנטען כלפי הנאשם, או שמא עולה ממנו תרחיש אפשרי אחר המתיישב עם גרסתו או מקים ספק סביר שדי בו להביא לזיכויו. עוד יוער, כי אין מחלוקת שהמתלוננת סבלה ממצב נפשי בעייתי במשך שנים רבות קודם לאירוע, מאחר שחייה היו רצופים במשברים שהובילו לדיכאון וחרדה. כתוצאה מכך, טופלה בתרופות, אותן נטלה בחלק מהזמן. המתלוננת אישרה כי נטלה כדורים עובר לאירוע, לחקירותיה במשטרה (ולו בחלקן) ולעדויות בבית המשפט. מצבה של המתלוננת, בפרט לנוכח העובדה שבמהלך האירוע הייתה תחת השפעת כדור ההרגעה יחד עם אלכוהול (אף בכמות קטנה), מחייב בחינה זהירה של עדותה.

הנסיבות שהובילו למפגש בין המתלוננת לנאשם

לגרסת המתלוננת, למעלה משנה לפני המקרה עברה להתגורר בביתה הודיה, נערה בת 19 שנזרקה מביתה (עמ' 4-5 לפרוטוקול). המתלוננת הסבירה כי דאגה לכל מחסורה של הודיה, וגם התירה לה להשתמש בטלפון הנייד שלה (עמ' 85-87 לפרוטוקול). בשלב מסוים, סמוך לפני המקרה, נעלמה הודיה, והמתלוננת סברה שהיא מוחזקת "במקום מעורער", אצל בחורה בשם סיגל. לטענתה, לא פנתה למשטרה, מאחר שאיבדה בה אמון על רקע הסתבכותו של בן אחר בפלילים (עמ' 7 ועמ' 97-98 לפרוטוקול). עם זאת, בשל החשש לגורלה של הודיה, החלה המתלוננת להתקשר למכריה, בהתאם למספרים שנשמרו בטלפון הנייד שלה (עמ' 6-8 ועמ' 86-87 לפרוטוקול). לטענתה, אחת משיחות הטלפון היתה עם הנאשם, שביקש למסור את המידע שברשותו בשיחה פנים אל פנים. על אף שפחדה לפגוש בו, מאחר שהיא חרדית ואינה רגילה לצאת בגפה בשעת לילה מאוחרת, עשתה כן מתוך דאגה להודיה. בנוסף, ביקשה מבנה א' כי יתקשר עמה טלפונית מעת לעת על מנת לוודא שהכל בסדר (עמ' 9 לפרוטוקול).

מנגד, טען הנאשם כי הודיה כלל לא נעלמה, והוא שוחח עמה יום קודם למקרה. ביום המקרה, התקשר לטלפון הנייד של המתלוננת על מנת לשוחח עם הודיה, אולם המתלוננת ענתה לטלפון והתפתחה ביניהם שיחה, שלאחריה התקיימו שיחות נוספות והם קבעו להיפגש (עמ' 467-470 לפרוטוקול).

בסיכומיו, עומד הסניגור על קשיים רבים בגרסת המתלוננת: תיאור היעלמותה של הודיה והחזקתה במקום מעורער-תמוה; איש מהאנשים עמם יצרה המתלוננת קשר, בניסיון לאתר את הודיה, לא העיד בבית המשפט בתמיכה לגרסתה; בנסיבות המתוארות, לא מתקבל על הדעת כי לא תהיה פנייה למשטרה, ואין לקבל את הסברי המתלוננת בעניין זה; המתלוננת סתרה עצמה, שכן ידעה את מקום הימצאה של הודיה והייתה עמה בקשר, ולו באמצעות אחרים, בטרם פגשה בנאשם; הודיה עצמה העידה כי לא נשקפה לה סכנה בביתה של סיגל, שלא העידה ולא נמסרו פרטים כלשהם שיאפשרו לאתרה, נהפוך הוא.

יתרה מזאת, מפירוט שיחות הטלפון שהתקיימו בטלפון הנייד של המתלוננת עולה, לכאורה, כי הודיה כלל לא נעלמה: ראשית, היו התקשרויות בין הטלפון של המתלוננת לטלפון של הודיה. המתלוננת הסבירה כי ככל הנראה שוחחה עם סיגל, אולם דבריה אינם מתיישבים עם עדות הודיה, שטענה, כי הטלפון שלה לא היה ברשותה כששהתה אצל סיגל; שנית, היו התקשרויות בין הטלפון של המתלוננת לטלפון של הנאשם ביום שקדם למקרה ובבוקר המקרה. מאחר שהמתלוננת טענה בתוקף שלא ביצעה שיחות אלה, סביר להניח שהודיה היא זו שביצעה אותן, שכן נהגה להשתמש בטלפון הנייד של המתלוננת ולשוחח עם הנאשם בשעות אלה.

אין מחלוקת, כי האירוע התרחש בתאריך 14.11.07 בסמוך לחצות. עיון בפלטי השיחות (נ/4, נ/5, נ/6, נ/9, נ/10) מלמד כי צודק ב"כ הנאשם בטענתו, לפיה עובר למועד זה תועדו התקשרויות בין הטלפון של המתלוננת לטלפון של הודיה, ובין הטלפון של המתלוננת לטלפון של הנאשם. בעדותה בבית המשפט, לא ידעה המתלוננת להסביר את פשרן של שיחות שהתקיימו, לכאורה, יום קודם למקרה, לאחר חצות. בעקבות שאלותיו של הסניגור נקלעה המתלוננת לסערת רגשות, והמשך עדותה נדחה למועד מאוחר יותר (עמ' 106-109 לפרוטוקול):

"ש (עו"ד סודרי, ש.ד.): בואי נראה, גב' ו', מה יוצא לנו מניתוח השיחות היוצאות של הטלפון שלך ושל הטלפון של הנאשם ביום 13/11, יום אחד לפני אותו אירוע אונס, O.K.?"

...

עו"ד סודרי: עכשיו תראי מה אנחנו מגלים שם. בין השעה 01:48 ועד השעה 02:08 את או מישהו מתקשר מהטלפון שלך לטלפון של מוטי XXXXX שמונה פעמים, בין 01:48 עד 02:08.

העדה: מתי זה היה?

ש: יום לפני, 13/11.

ת: אני משתגעת מהדבר הזה.

ש: גם אני.

כ.ה. שוחט: גם אנחנו.

...

העדה: אני לא יודעת מה זה כל הטלפונים האלה, אני משתגעת.

...

עו"ד סודרי: בשעה 03:30 יש שיחה מהטלפון שלו לטלפון שלך

ומתקיימת שיחה של תשע וחצי דקות. איך את מסבירה את זה?

העדה: מתי?

ש: בשעה שלוש וחצי לפנות בוקר.

ת: זה לא אתי, בטח זה היה עם הודיה (ההדגשה הוספה, ש.ד.).

ש: ביום 13/11,

ת: עזוב אותי,

ש: זה בטח היה עם הודיה?

ת: אני לא יודעת מה היה, אתה רוצה לשגע אותי עם הטלפונים האלה,

עזוב אותי.

ש: את אמרת שזה בטח היה עם הודיה?

ת: עזוב אותי,

כ.ה. שוחט: כן, היא אמרה.

העדה: לא, לא אמרתי עם הודיה. אני לא יודעת מה זה כל הטלפונים

האלה, אני לא דיברתי אתו הרבה, זה הכל. שיפסיק לבלבל לי במוח, הוא

בא, הביא עו"ד שישגע אותי כאן, זה הכל.

עו"ד סודרי: תגידי, יכול להיות זאת הייתה הודיה?

העדה: מה?

ש: יכול להיות שזאת הייתה הודיה,

ת: אני לא יודעת,

כ.ה. דותן: רגע, סליחה, אל תעני. בשעה שלוש וחצי זה הוא מצלצל

אליה.

עו"ד סודרי: נכון, אמרתי את זה.

כ.ה. דותן: הוא מצלצל אליה.

עו"ד סודרי: נכון, שיחה של תשע וחצי דקות. אז אני שואל, יכול להיות

שהודיה עשתה את כל השיחות האלה.

עו"ד פורר-גפני: נכון, כי זה לא היה יום האונס.

עו"ד סודרי: יכול להיות שהודיה עשתה את השיחות.

העדה: אל תשגע אותי עם הטלפונים, אני לא חסידה של טלפונים, רק שתדע את זה.

...

עו"ד פורר-גפני: אם כבודכם יקשיבו לי דקה, במקום שהיא תבכה פה על דוכן העדים סתם".

גם בישיבה הבאה, לא היה ביכולתה של המתלוננת להסביר התקשרויות אלה (עמ' 125-129 לפרוטוקול):

"עוד סודרי: ... אני רוצה שתסבירי לבית המשפט, איך יכול להיות שיום שלם לפני האירוע בלילה של ה- 13/11 בשעה לפנות בוקר, בין עשרה לשתיים לפנות בוקר ועד שתיים ועשרה, יש שמונה שיחות טלפון יוצאות מהטלפון שלך לטלפון שלו? איך זה יכול להיות?
ת: אני לא יודעת את זה. אני לא זוכרת דבר כזה בשום פנים ואופן. לא זוכרת.

...

כ.ה. דותן: אם, אם יצאו שיחות מהטלפון הזה שנמצא אצלך בבית, בשתיים בבוקר, זה שתי אפשרויות- או שאת טלפנת או שהבן שלך טלפון. אין מישהו אחר בבית.

העדה: אבל זה לא יתכן שהתקשרתי אליו.

כ.ה. שוחט: אבל זה עובדה. זה עובדה. רואים מהשיחות של הטלפון, מהפלט של הטלפון,

...

כ.ה. שוחט: כן. מהפלאפון שלך יצאו שיחות לפלאפון שלו. אני לא אומר שזה את. את צריכה להסביר לי מי עשה את זה. אומרת כבוד השופטת זה או את או הבן, כי זה היה בשתיים בלילה. ומאחר והבן לא מכיר אותו ואין לו מה לחפש אצלו, אז כנראה זה את.

העדה: אני לא זוכרת. אני ממש לא זוכרת.

כ.ה. גנות: יכול להיות שדיברת איתו בלילה?

העדה: אני לא.

...

כ.ה. גנות: אם את לא זוכרת, למה את אומרת שלא יכול להיות? הייתי, העדה: לא זוכרת. כי לא היה לי איתו שום דו שיח. אני חיפשתי רק את הודיה, זה הכול.

...

ש (עו"ד סודרי, ש.ד.): ... זה לא רק שיש התקשרות, יש שיחה של תשע וחצי דקות. בשלוש וחצי לפנות בוקר.
 ת: מתי זה קרה?
 ש: לילה לפני היום שבו את טוענת שהוא פגש אותך לראשונה ואנס אותך.
 ת: אני לא זוכרת דבר כזה".

בהמשך, התקשתה המתלוננת להסביר פשרן של התקשרויות בין הטלפון הנייד שלה לטלפון הנייד של הודיה (עמ' 129-139 לפרוטוקול):

ש: בקשר להתקשרויות שיש בינך ובין הודיה בימים שלפני יום האונס.
 ...
 ת: זה לא יתכן, לא היה דבר כזה.
 ...
 העדה: זה לא יתכן. כי אחרת לא הייתי מחפשת אותה.
 ...
 העדה: אבל זה לא יתכן לפני האונס. אני לא הייתי מחפשת אותה אם זה לא היה קורה.
 ...
 העדה: זה לא יתכן. אני לא מבינה מה הוא רוצה.
 ...
 ש: אני אומר לך עוד פעם, יומיים לפני המפגש שלך עם מוטי.
 ת: אין דבר כזה. לא יכול להיות דבר כזה.
 ...
 כ.ה. דותן: ... התשובה לא יכול להיות היא קצת קשה, מפני שמדובר בחברה (צ"ל חברת, ש.ד.) טלפונים שלא מכירה לא אותך, לא את הודיה, ולא את מוטי. לא מכירים אף אחר, ויש להם רישומים אלקטרוניים שנעשים באמצעות מחשב, ולכן התשובה לא יכול להיות- לא יכולה להיות מספקת. אלא אם קרתה טעות במחשב שלהם.
 ...
 כ.ה. שוחט: שבועיים וחצי לפני האונס, נותק הקשר. כשאת אומרת נותק הקשר,
 העדה: נותק. היא נעלמה לי.
 כ.ה. שוחט: נעלמה לך, לא היה לך איתה שום קשר?
 העדה: היה לי איתה קשר.
 כ.ה. שוחט: איזה קשר?

העדה: לסיגל.

כ.ה. שוחט: לא. איתה, ישירות איתה היה לך קשר?

...

העדה: יכול להיות, היא הייתה אצל סיגל וחיפשתי אותה אצל סיגל והתקשרתי אליה לטלפון.

...

כ.ה. שוחט: לא. את דיברת איתה בטלפון?

העדה: דיברתי איתה בטלפון? אולי,

כ.ה. שוחט: עם הודיה?

העדה: אולי, לא יודעת. לא זוכרת.

כ.ה. שוחט: את לא זוכרת אם דיברת עם הודיה בטלפון?

העדה: לא זוכרת.

...

כ.ה. שוחט: אז הטלפון של הודיה היה אצל סיגל? זה מה שאת רוצה להגיד?

העדה: כן.

כ.ה. שוחט: המכשיר טלפון של הודיה היה אצל סיגל?

העדה: כן. כן. כן.

...

כ.ה. שוחט: ... יממה או שתי יממות לפני האונס, היו שיחות טלפון, שימי לב מה שאני אומר בין הטלפון שלך לטלפון שרשום על שם הודיה.

היו שיחות. עם מי דיברת?

העדה: אני לא זוכרת, אבל,

...

העדה: אני לא זוכרת את הדברים האלה. אני יודעת שהיה לי קשר.

כ.ה. שוחט: טוב.

העדה: היה לי קשר עם הודיה, וסיגל כל הזמן הייתה מנתקת את הקשר שלא מוצא חן בעיניה. וזה היה דבר מאוד מאוד זה, אבל לא, לא, והיינו דואגים לה כי פשוט הילדה הזו הייתה במקום לא טוב, כי,

...

כ.ה. גנות: ... בכל הפעמים שיצאו שיחות ממכשיר הטלפון שלך למכשיר הטלפון שרשום על שם הודיה, דיברת עם מישהו?

...

העדה: אני לא זוכרת.

...

העדה: אני לא זוכרת את הדברים האלה. אני זוכרת שהיה לי, ממש נתנו לי לדבר איתה קצת וניתקו לי.

...

עו"ד סודרי: טוב. איך את מסבירה בבקשה, גברת ו', שבאותו ערב שאת פוגשת את מוטי,

ת: נו?

ש: 14/11,

ת: נו?

ש: בשעה שבע ועשרה בערב, ממש כמה דקות אחרי השיחה הראשונה שאת מנהלת עם מוטי, מהטלפון שלך, יש שיחה בינך לבין הודיה?
ת: אין דבר כזה.

ש: רשום.

ת: אין דבר כזה. אין דבר כזה. זה לא יכול להיות, כי אני חיפשתי את הילדה הזאת. איך זה יכול להיות?

...

ת: זה לא יכול להיות.. חיפשתי אותה. הרי לא ירדתי סתם.

...

ת: לא. זה מקומם הדבר הזה.

...

ת: יש התקשרויות כי אני דאגתי לה."

מנגד, העידה הודיה כי בעת ששהתה בביתה של סיגל לא שוחחה עם המתלוננת, וכי הטלפון הנייד שלה לא היה ברשותה, וגם הכחישה כי התקשרה לנאשם מהטלפון של המתלוננת בתקופה בה שהתה, לכאורה, בביתה של סיגל (עמ' 432-427 לפרוטוקול):

"ש (עו"ד סודרי, ש.ד.): עכשיו תראי, את אומרת לנו שבכל הזמן שאת היית אצל סיגל את לא דיברת עם א. (המתלוננת, ש.ד.).

ת: לא.

ש: ואת גם אומרת שהטלפון שלך לא היה אצלך.

ת: לא, רגע, עכשיו הזכרת לי על ישראל עלו לי דברים ואמרתי 'וואלה, נכון הוא התקשר פעם אחת ו'

...

ש: ... אנחנו מוצאים שבאמצע חודש נובמבר '07 שזה התקופה שאת כביכול היית אצל סיגל, יש בינך לבין א., ... 12 התקשרויות ממנה אלייך, ממך אליה,

...

ש: ובחלק מההתקשרויות האלה אפילו מתנהלת שיחה של דקה וחצי, של שתיים וחצי דקות, איך זה יכול להיות?
 ת: אז אני אסביר לך. בעל הטלפון זה מי שהייתי גרה אצלו, רמי?

...

ש: אז איך הטלפון הגיע לרמי?

ת: כי הוא בעל המכשיר.

ש: מה הקשר, אבל הטלפון הזה היה אצלך כל הזמן?

ת: הוא לא היה אצלי הטלפון הזה 24 שעות, הוא טלפון שהתנהל אצלי ואצלו במקביל, ...

...

כ.ה. שוחט: כשאת הכרת את סיגל בפאב.

העדה: הייתי בלי פלאפון.

כ.ה. שוחט: את מייד הלכת אליה הביתה?

העדה: כן.

כ.ה. שוחט: והיית אצלה בערך שבועיים? שבוע וחצי?

העדה: שבוע וחצי-שבועיים.

כ.ה. שוחט: ולא היה טלפון.

העדה: לא היה טלפון שלי.

כ.ה. שוחט: ומהטלפון הזה אדון סודרי אומר שהיו שיחות.

עו"ד סודרי: יוצאות לפחות, התקשרו.

כ.ה. שוחט: יוצאות לא.

העדה: אבל בעל המכשיר מכיר אותה.

כ.ה. שוחט: רגע, או מכוון של א. לטלפון הזה, אז השיחות היו את רוצה

להגיד בין רמי לא?

העדה: כן, הוא מכיר אותה, אולי היא שאלה אותו איפה הודיה כמו

שהיא התקשרה אליו.

...

עו"ד סודרי: עכשיו תראי, את אמרת לנו קודם שא. לא הכירה את מוטי

באופן אישי וגם לא ניהלה איתו שיחות אף פעם.

העדה: לא. לא. מה היא צריכה ממנו?

ש: איך את מסבירה שבתקופה שאת כביכול נמצאת אצל סיגל, כן? בלי

טלפון, בלי גישה לבית של א', יש מהטלפון של א' שמונה שיחות לטלפון

של מוטי ב- 2 לפנות בוקר? ...

...

ש: את הטלפונים האלה לא את עשית.

העדה: לא.

עו"ד סודרי: עכשיו תראי, א' נחקרה, בדיוק כמוך, על השיחות האלה פה, והיא אמרה 'בשום פנים ואופן אין לי מה להתקשר אליו בשתיים לפנות בוקר יום לפני שבכלל פגשתי אותו' ואז אני שואל עוד פעם, האם יכול להיות שאת ניהלת את השיחות האלה מהטלפון של א'?

ת: אני הייתי ביהוד ואין לי מה להמציא לך.

ש: אז אין לך הסבר.

ת: אין לי הסבר, לא הייתי נוכחת."

לאור הקושי ליישב בין עדות המתלוננת לעדות הודיה ביחס להתקשרויות אלה, ולאור הכחשתה הנחרצת של המתלוננת כי שוחחה עם הנאשם בתאריך 13.11.07 לאחר חצות, מתעורר ספק באשר לאמיתות הטענה בדבר היעלמותה של הודיה.

ב"כ המאשימה טענה כי אין יסוד לטענת ההגנה כי הודיה לא נעלמה. עו"ד פורר-גפני העלתה שורת נימוקים לתמיכה בעמדתה: הודיה הכחישה כי שוחחה עם הנאשם בעוד שהוא לא זכר על מה שוחחו; המתלוננת הביאה את תדפיסי פירוט השיחות, ומכאן שלא היה לה מה להסתיר; שיחותיה של המתלוננת להודיה עולות בקנה אחד עם העובדה שניסתה לאתרה; ולבסוף, עיון קפדני בפירוט השיחות מיום 13.11.07 מלמד "כי בשעה 17:00 באותו יום יש שיחה לנאשם ומייד כעבור 6 דקות שיחה להודיה ואחרי עוד 38 דקות שיחה לנאשם בשעה 17:44. אם אין מחלוקת שזו לא המתלוננת, לא יתכן שזו הודיה שכן אין לה מה לחייג לעצמה בין שתי שיחות לנאשם".

נימוקיה של ב"כ המאשימה אינם מספקים הסבר המניח את הדעת, מאחר שאם לא א' ולא הודיה ביצעו את השיחות ראוי היה להצביע על משתמש בטלפון שיכול היה לבצען. מה גם, שהטיעון לפיו התבצעה שיחה להודיה בין שתי התקשרויות לנאשם הוא שגוי. עיון בפלט השיחות אליו הפנתה עו"ד פורר-גפני (נ/4) מלמד כי ההפך הוא הנכון: בשעה 17:00 בוצעה שיחה מהטלפון של המתלוננת לטלפון של הודיה (ולא לנאשם) שנמשכה דקה ו-36 שניות; בשעה 17:06 בוצעה שיחה לנאשם שנמשכה דקה אחת בדיוק. ככל הנראה, מדובר בניסיון התקשרות, שכן מפירוט השיחות הנכנסות של המתלוננת (נ/9) עולה כי בשעה 17:06:44 נכנסה שיחה מהטלפון הנייד של הנאשם לטלפון הנייד של המתלוננת, שנמשכה 5 דקות ו-28 שניות; ובשעה 17:44 בוצעה שיחה מהטלפון של המתלוננת לטלפון של הודיה שנמשכה שתי דקות ו-24 שניות. בדין טוען ב"כ הנאשם כי מצב דברים זה אינו שולל את האפשרות "כי הודיה השתמשה באותו הזמן בטלפון של המתלוננת, בעוד הטלפון הנייד שלה נמצא אצל אחר". כמו כן, צודק עו"ד סודרי בטענתו כי ההתקשרות בשעה 17:06, שלאחריה ישנה התקשרות חוזרת מהטלפון של הנאשם ושיחה בת כחמש דקות, מחזקת דווקא את הסברה שהודיה עשתה שימוש בטלפון של המתלוננת.

המסקנה היא, שחל כרסום של ממש בגרסת המתלוננת, לפיה הסכימה לפגוש את הנאשם על מנת לברר פרטים אודות הודיה, בין היתר, לאור עדותה כי ידעה היכן נמצאת הודיה והייתה

עמה בקשר עקיף, וכן לאור הרישומים שבפלטי השיחות, מהם עולה, לכאורה, שהודיה המשיכה לעשות שימוש בטלפון של המתלוננת.

כרסום נוסף בגרסתה ביחס לנסיבות שהובילו למפגש עם הנאשם מתגלה בבקשת המתלוננת מבנה א' לטלפן אליה כל חצי שעה. ממה נפשך, אם תכלית המפגש עם הנאשם הייתה לקבל מידע אודות הודיה, הרי שהמפגש אינו אמור להימשך זמן רב, ולפיכך תמוהה ההנחיה שניתנה לבן להתקשר בכל חצי שעה. תמיהה זו, נותרה ללא מענה (עמ' 11-12 לפרוטוקול):

"ש (עו"ד פורר-גפני, ש.ד.): ... מה סיכמת בדיוק עם הבן שלך, את זוכרת, לגבי טלפונים מה סיכמתם?

ת: אמרתי לו שינסה להתקשר כל חצי שעה, משהו כזה.

כ.ה. דותן: אבל סליחה, אני לא מבינה, את יורדת בשביל לשמוע משפט אחד או שני משפטים, אז למה שהוא יתקשר על חצי שעה, את לא הולכת לשום מקום, את יורדת למטה, מדברת עם בן אדם באוטו, ייקח עשר דקות מקסימום ואת בחזרה בבית, למה אמרת לו להתקשר כל חצי שעה?

העדה: לא משנה, אם אני לא מגיעה, שיתקשר.

כ.ה. דותן: בשביל מה את יורדת למטה?

העדה: ירדתי בשביל לדבר אתו.

כ.ה. דותן: על מה?

העדה: על העניין, הוא אמר לי שיש לו חדשות לגבי הודיה, אז ירדתי.

כ.ה. דותן: אז בשביל מה הבן שלך צריך להתקשר על (צ"ל כל, ש.ד.) חצי שעה?

העדה: כי אני פחדתי, אז כתבתי את הרגוע (צ"ל גרוע, ש.ד.) מכל".

זאת ועוד, בעדותה, אישרה המתלוננת כי פגשה בבנה א' כשירדה לפגוש בנאשם (עמ' 9 לפרוטוקול):

"ת: ... ירדתי לתומי למטה ואני פחדתי, השארתי פתק לבן שלי, ניסיתי להתקשר אליו לפני כן, הוא לא ענה לי, השארתי לו פתק וירדתי למטה, הוא (הבן) פגש אותי למטה, אמרתי לו א. אני מדברת רגע עם XXXXX למטה בקשר להודיה ואם חלילה קורה משהו, או לא יודעת, לא זוכרת איזה סימנים עשיתי לו, אני אפילו לא זוכרת, אבל פחדתי כן".

בחקירה הנגדית, הטיח ב"כ הנאשם במתלוננת כי לו פחדה, יכולה הייתה לבקש מבנה להתלוות אליה, אולם היא לא עשתה כן. בתחילה, טענה המתלוננת כי אינה זוכרת שפגשה

בבנה, לאחר מכן חזרה בה והודתה כי אכן פגשה בו, אולם לא נתנה מענה הולם לשאלת הסניגור. כמו כן, לא ידעה להשיב לשאלת עו"ד סודרי מה ציפתה שבנה יעשה אם הייתה רומזת לו כי היא במצוקה, בהתאם לסימנים שסוכמו ביניהם, ושוב לא ידעה לתת מענה המניח את הדעת לתמיהה מדוע הנחתה את בנה להתקשר אליה בכל חצי שעה. עוד יוער, כי המתלוננת ניסתה "לרכך" את נוסח ההנחיה, אולם כב' השופט שוחט עמד על מילותיה המדויקות, והיא הסכימה כי אפשר שהנחתה כך את בנה, ואם כן, הרי שהיה זה רק מתוך פחד. השאלות הנוקבות גרמו למתלוננת אי-שקט ניכר, והיא איבדה את קור רוחה מספר פעמים. כמו כן, נראה שהשימוש שעשתה המתלוננת במילה "פחד" בעייתי, במובן זה שהוא שימש לה, בעדותה, מענה לכל התנהגות בלתי סבירה, אותה לא הצליחה לתרץ. לעומת זאת, בעת התרחשותם של האירועים לא נקטה המתלוננת בפעולה המתבקשת מאליה על מנת להשקיט את הפחד, ולא ביקשה מבנה, אותו פגשה באקראי כשירדה מביתה, להתלוות אליה. כאמור, לקושי זה לא ניתן כל הסבר בעדותה (עמ' 151-158 לפרוטוקול):

"ש (עו"ד סודרי, ש.ד.): ... וחוף מזה, נתת לו גם הוראות להתקשר

אלייך, לבן שלך, לפני שירדת.

ת: אני לא זוכרת את זה, אבל אם זה היה,

ש: אוקיי. אנחנו תיכף נזכיר לך.

ת: זה היה, היה. היה דבר כזה.

...

עו"ד סודרי: עכשיו אם כל כך פחדת,

ת: נו?

ש: למה את לא יורדת עם הבן שלך? זה לא איזה ילד בן שמונה.

ת: למה? כי אני חשבתי לדבר איתו רק בחוף.

ש: למה לא עם הבן שלך? הבן שלך לא איזה ילד בן שמונה, בן תשע. נער

גדול, בן שבע עשרה, שמונה עשרה.

ת: בסדר.

ש: נכון?

ת: נו, זה מה שעניתי לך. זה מספיק לי, זה מספק אותי.

...

ש: ... מה אבי היה אמור לעשות אם את היית אומרת לו מה קורה? שזה

הסימן שקרה משהו לא טוב.

ת: מה זאת אומרת?

ש: תיראי, את נתת לו שני סימנים,

ת: אתה אל תשגע אותי, אני, אתה רוצה, מה השטויות האלה? איזה

שאלות?

...

העדה: (בוכה) אני לא מבינה מה הבן אדם הזה מחפש. אני לא מבינה.
מה אתה רוצה לעשות ממני תגייד לי? מה השאלות האלה?

...

ש: עכשיו הסימן שאת נתת לו למצב שמהו לא בסדר זה א. מה קורה.
עכשיו אני שואל אותך, אם את היית אומרת לא., א. מה קורה, שהוא
היה מבין מזה שמהו לא בסדר, מה הוא היה אמור לעשות לפי
ההוראות שלך?

ת: לא יודעת. לדאוג לי.

ש: איך?

ת: לא יודעת.

ש: להתקשר למשטרה?

ת: לא. הוא לא היה מתקשר למשטרה.

ש: אז איך הוא ידאג לך? ...

...

ת: אתה משגע אותי. אתה מבלבל אותי, אני לא יודעת מה אתה רוצה
ממני.

...

ת: מה, אתה שואל אותי שאלות שלא מקובלות עלי.

...

העדה: זה לא מקובל עלי. איזה שאלות אלו?

...

העדה: הוא משגע אותי.

...

עו"ד סודרי: את מסכימה איתי שלפי זה שאת אומרת לאבי שיתקשר
אלייך בתוך חצי שעה, זה אומר,
כ.ה. שוחט: כל חצי שעה. כל חצי שעה.

עו"ד סודרי, זה אומר,

ת: אם אני אתעכב,

ש: זה אומר שאת תכננת שהפגישה עם XXXXX תהיה לפחות חצי
שעה.

ת: לא. לא תכננתי.

...

ש: תקשיבי, הוא צריך לתת לך אינפורמציה על הודיה, חמש דקות, עשר
דקות.

ת: נכון, אבל הבן אדם הזה,

ש: למה את אומרת לו, תקשיבי שנייה,

ת: עכשיו אל תבלבל אותי ותן לי להגיד את הגרסה שלי.

ש: למה את אומרת לו, למה את אומרת לו שיתקשר רק אחרי חצי שעה?

ת: אל תבלבל אותי, תן לי להגיד את הגרסה שלי.

...

כ.ה. שוחט: לבן שלך, אמרת לו שיתקשר אלייך מה? כל חצי שעה או אחרי חצי שעה?

העדה: את הסימנים אני לא זוכרת, אבי זוכר.

כ.ה. שוחט: מה אמרת לו אבל, שיתקשר אלייך כל כמה זמן?

העדה: לא זוכרת.

כ.ה. שוחט: לא אמרת לו כל חצי שעה?

העדה: לא זוכרת בדיוק.

כ.ה. שוחט: את לא זוכרת בדיוק?

העדה: לא בדיוק. אמרתי אם אני מתעכבת,

כ.ה. שוחט: אבל בישיבה הקודמת את זכרת.

העדה: אם אני מתעכבת, תתקשר.

כ.ה. שוחט: בישיבה הקודמת נדמה לי את זכרת, אמרת שאת אמרת לו שהוא יתקשר כל חצי שעה.

...

העדה: יכול להיות, יכול להיות.

כ.ה. שוחט: אם את אמרת לאבי שהוא יתקשר על חצי שעה, העדה: נו?

כ.ה. שוחט: זה אומר שאת הבנת שהולך להיות מפגש ארוך.

העדה: לא.

כ.ה. שוחט: אפילו של יותר מחצי שעה.

העדה: לא.

כ.ה. שוחט: אם זה לא כל חצי שעה, זה אומר גם אחרי חצי שעה, העדה: לא. אני באיזה עניין של, זה עניין של פחד.

כ.ה. שוחט: ואחרי עוד חצי שעה, ואחרי עוד חצי שעה. אז איך יכול להיות שאת אומרת שאת ירדת רק בשביל לשמוע ממנו מה יש להודיה?

העדה: נכון. אני עשיתי לו את זה מתוך פחד, לא מתוך רצון.

כ.ה. שוחט: אז בשביל מה אמרת לו כל חצי שעה לתקשר?

העדה: מתוך פחד.

כ.ה. שוחט: מה פחד?

העדה, מה, מה הפחד?"

המפגש בין המתלוננת לנאשם

לגרסת המתלוננת, לאחר שירדה מדירתה לפגוש בנאשם על מנת לברר פרטים אודות הודיה, נגשה לרכבו והתכופפה לעבר החלון, והוא ביקש כי תכנס לרכב. היא הסכימה, ולדבריה עשתה טעות. לאחר מכן, שאל אותה פרטים אודות הודיה. היא השיבה לו, אולם מששאלה אותו מה המידע שבידיו אמר לה כי אינו מעוניין לשוחח על הודיה וביקש ממנה "לעשות סיבוב". היא הסכימה, ובלבד שיישארו בבני ברק. משחשה שהם מתרחקים, ביקשה שיחזירה לביתה, אולם הוא הוסיף לנסוע (עמ' 12 לפרוטוקול). בהמשך, חלה תפנית בשיחתם, כשהנאשם הציע לה להיות פילגשו, וביקש כי תשמור את הדבר בסוד (עמ' 13 ועמ' 19 לפרוטוקול). לאחר מכן, עצרו בתחנת דלק. המתלוננת לא יצאה מהרכב מאחר שלטענתה התאבנה מפחד, והנאשם קנה לה סיגריות ושתייה (עמ' 13-15 לפרוטוקול). לגרסתה, לא רצתה לשתות, אולם הנאשם אילץ אותה, בצעקות, לסיים את משקה האנרגיה שהביא, לאחר שמהל אותו בשתייה חריפה (עמ' 16-19 לפרוטוקול). המתלוננת הוסיפה והעידה כי בנה א' אכן התקשר כמוסכם, אולם היא לא סימנה לו שהיא במצוקה, אלא אישרה שהכל בסדר, שכן באותו זמן לא קרה דבר ובנוסף עדיין הייתה מאובנת מפחד (עמ' 15-19 לפרוטוקול). הנאשם הוסיף לנסוע עד שהגיעו למקום חשוד, בסביבת איזור התעשייה של בני ברק. המתלוננת לא יכלה לומר מה מיקומו המדויק, אולם היתה משוכנעת כי אין מדובר בהדר יוסף. שם, כשהוא ישוב במושב הנהג ללא מכנסיים, הורה למתלוננת לשבת עליו ולתת לו נשיקה, ולדבריה הסכימה לכך, מתוך פחד. לאחר מכן, משעברו אנשים בקרבת מקום, הורה לה להתכופף ולמצוץ את איבר מינו (עמ' 19-24 לפרוטוקול). בהמשך, הנמיך את משענת המושב הסמוך למושב הנהג, הורה למתלוננת לשכב על הבטן, וניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה. המתלוננת הסתובבה על גבה, והנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה והרים את רגליה, תוך שהוא מסב לה כאב, וחרף צעקותיה "שילך לאשתו ולהודיה". לאחר שבא על סיפוקו, יצא מהרכב להטיל את מימיו בצד הדרך (עמ' 25-28). לבסוף, החזיר את המתלוננת לרחוב הסמוך למקום מגוריה, ונסע מבלי לומר דבר. המתלוננת, שחשה שראשה סחרחר, הצליחה לשוב לביתה, שם פגשה בבנה ואמרה לו כי הנאשם "עובד בזבל והוא זבל" (עמ' 28-30 לפרוטוקול).

מנגד, טען הנאשם כי הגיע למקום בקרבת ביתה של המתלוננת כפי שסוכם ביניהם, והיא נגשה לרכבו וקראה בשמו. משהשיב בחיוב, נכנסה לרכב והם נסעו לכיוון הכפר הירוק. בזמן הנסיעה, ניהלו שיחה קולחת. כשהגיעו לכפר הירוק, ביקשה המתלוננת סיגריות ושתייה, והוא קנה לה. בטרם יצא מהרכב, התנשקו. לאחר ששב, נסעו לאזור גני התערוכה, על מנת להתבודד. בדרך, שמע שהמתלוננת דיברה עם בנה א' בטלפון ואמרה לו שהכל בסדר, והציע לה לשתות משקה אנרגיה עם מעט וודקה. כשהגיעו למחוז חפצם, התנשקו והתגפפו, והמתלוננת ביצעה בו מין אוראלי. לאחר מכן, קיימו יחסי מין במושב הנהג כשהמתלוננת ישובה עליו. כשסיימו, יצא מהרכב לעשות את צרכיו. כששב, עישנו בצוותא והוסיפו לשוחח. לאחר מכן, החזיר את המתלוננת לביתה, כשבדרך אמרה לו שתחזיר אותו בתשובה, וביקשה

שלא יספר להודיה דבר ביחס לפגישתם ולשיחתם. כמו כן, ביקשה לרדת ברחוב הסמוך בכדי שלא להיות מושא לרכילות. הוא נענה לבקשתה, והם נפרדו לשלום בנשיקה ובאיחולי לילה טוב (עמ' 471-472 לפרוטוקול).

בסיכומיו, עומד הסניגור על קשיים נוספים בגרסת המתלוננת: עצם כניסתה של המתלוננת לרכב אינו מתיישב עם טענותיה בעניין תכלית המפגש. במיוחד כך, לנוכח הצהרותיה כי חששה מהמפגש וכי היא מנהלת אורח חיים חרדי. כמו כן, בהתאם לגרסתה, אין זה מתקבל על הדעת כי תסכים לנסוע עם הנאשם ברכבו, לאחר שאמר לה כי אין לו עניין לדבר על הודיה. גם הטענה כי הנאשם אילץ אותה לשתות מופרכת, ולמעשה מדובר בשימוש לקוי שעושה המתלוננת במונח "בכוח", ככל הנראה עקב בעיית החרדה ממנה היא סובלת. הוא הדין ביחס לטענה כי "התאבנה מפחד". כמו כן, אין היגיון בכך שלאחר שלכאורה נחטפה והבינה כי לנאשם עניין מיני בה, לא תנסה לחלץ עצמה מהרכב, בזמן שנותרה בו לבדה בתחנת הדלק, ולא תרמוז לבנה דבר בשיחת הטלפון שניהלה עמו. לטענת עו"ד סודרי, תמיהות אלה מחזקות את גרסת הנאשם כי מדובר היה בפגישה עיוורת שעלתה יפה, ומוסיף וטוען כי השינויים בגרסת המתלוננת באשר למקום קיום יחסי המין מחזקים את חוסר מהימנותה.

באשר למגע המיני עצמו, מבקש ב"כ הנאשם לחלק את גרסת המתלוננת לשני שלבים, כשהראשון מתייחס למגעים שהיו במושב הנהג, והשני מתייחס למגעים במושב הסמוך. לטענתו, מתיאורי המתלוננת עצמה ביחס לשלב הראשון ותחילת השלב השני למדים כי היא "שיתפה פעולה באופן מלא ורצוני", ובעניין זה מפנה עו"ד סודרי להתנהלות בעת מסירת גרסאותיה במשטרה, בהן הסתירה חלק מהפרטים. עוד נטען, כי תיאורי המתלוננת ביחס לשלב השני "נשמעים בלתי אפשריים מן הבחינה הטכנית גרידא". בנוסף, מצביע הסניגור על כך שהמתלוננת מסרה תיאור סותר ביחס למצבה הנפשי, שכן מחד גיסא טענה כי הייתה מפוחדת ומאובנת, ומאידך גיסא העידה כי צעקה וניסתה להתנגד כפי יכולתה. זאת ועוד, יש לתמוה על כך שבסיטואציה קשה זו אמרה המתלוננת לנאשם "לך להודיה, לך לאשתך". לתמיהה העולה מהתנהגותה המינית המשוחררת על רקע מאפייניה האישיים, טוען עו"ד סודרי כי אפשר שיצרה גבר עליה, בפרט בהתחשב בהשפעת כדור ההרגעה והאלכוהול שנטלה, ואפשר שלמעשה אינה מנהלת אורח חיים חרדי כה מחמיר, ואינה מחזיקה בהשקפת עולם זו.

בעניין ההתרחשויות לאחר קיום יחסי המין טוען ב"כ הנאשם כי לאור גרסת המתלוננת, יש לתמוה על כך שגם בשלב זה לא רמזה לבנה כי היא במצוקה, בעיקר לנוכח העובדה שהנאשם לא היה עד לשיחה זו, שכן יצא מהרכב להטיל את מימיו. כמו כן, פרק הזמן הרב שחלף ממועד זה ועד לשובה של המתלוננת לביתה תואם את גרסת הנאשם, לפיה שהו עוד זמן מה בצוותא, עישנו ושוחחו. לאור האמור, ברי כי בעת פרידתם הנאשם רק ביקש מהמתלוננת לשמור את דבר מפגשם בסוד, ולא איים עליה.

בחינת גירסתה של המתלוננת ביחס לאירוע הנטען מעלה, כי היא לוקה בחוסר סבירות לכל אורכה. דברי המתלוננת, כי נכנסה לרכבו של הנאשם רק מתוך דאגתה להודיה ולאחר שהוא ביקש ממנה לעשות כן, אינה מתיישבת עם המשך ההתרחשויות. אין כל היגיון בכך שתסכים לנסוע איתו ברחובות בני ברק לאחר שהבהיר לה כי אינו מעוניין לשוחח אודות הודיה. ודוק, על מהלך עניינים זה העידה המתלוננת, בעדותה הראשית, תוך שהיא מתקנת את עצמה ומעמידה את הדברים על דיוקם (עמ' 12 לפרוטוקול):

"ש (עו"ד פורר-גפני, ש.ד.): מה קרה באוטו?

ת: הוא מתחיל לשאול אותי, הודיה אמרה שאת אמא שלה, את אמא שלה. אז אמרתי לא, אני לא אמא שלה, אני תומכת בה ומסייעת לה ותו לא. והוא אומר ספרי לי קצת על הודיה, אמרתי אבל אתה אמרת לי שאתה תדבר מה חדש בקשה להודיה. אז הוא אומר עזבי את הודיה עכשיו, עכשיו הודיה לא מעניינת אותי, פתאום באמצע הדרך אני מרגישה, לא, הוא אמר לי נעשה סיבוב, אז אמרתי לו טוב שיהיה סיבוב רק באזור של בני ברק, ..." (ההדגשה הוספה, ש.ד.).

משעומתה המתלוננת עם אמירה זו בחקירתה הנגדית, ניסתה להתחמק ולא נתנה מענה המניח את הדעת. נהפוך הוא, היא חזרה בה וטענה כי על חוסר רצונו לשוחח אודות הודיה הצהיר בזמן שהיו כבר בנסיעה (עמ' 176-172 לפרוטוקול):

"ש (עו"ד סודרי, ש.ד.): נכנסת לאוטו, את כבר נכנסת לאוטו. דיברתם או

שהוא ישר התחיל לנסוע?

ת: לא. אני שאלתי אותו מה יש לו חדש לגבי הודיה.

ש: ומה הוא ענה?

ת: הוא אמר לי, מה את אמא שלה? תספרי עליה.

ש: עכשיו בזמן הזה, אתם עומדים-לא נוסעים, נכון? אתם עומדים?

האוטו עומד?

ת: נו? לא. הוא אומר לי אולי נעשה סיבוב?

ש: לא. אני שואל, את נכנסת לאוטו, מתיישבת. שואלת אותו, מה יש לך

להגיד לי על הודיה? הוא עוד לא התחיל לנסוע עם האוטו, נכון? השיחה

הזאת מתנהלת כשהאוטו עומד.

ת: הוא שואל אותי,

ש: תקשיבי לשאלה.

ת: ואחרי דקה, משהו כזה, הוא אומר לי אולי נדבר ונעשה סיבוב.

ש: תקשיבי שנייה.

כ.ה. גנות: כן. כן. התשובה היא כן. כן. התשובה היא כן, הלאה לשאלה הבאה.

...

עו"ד סודרי: בעמוד שתיים עשרה, שורה עשרים וחמש, את אמרת שאחרי ששאלת אותו מה יש לו חדש בקשר להודיה, הוא ענה לך - עזבי את הודיה עכשיו. עכשיו הודיה לא מעניינת אותי.

ת: לא. זה היה כשבהמשך השיחה, הוא אמר לי, תגידי לי מי הודיה בשבילך. מה את, את אמא שלה? אמרתי לו-לא, אני לא אמא שלה. אני, אני אחת שעוזרת לה, והיא קוראת לי אמא.

ש: הלאה.

ת: ואחרי זה, הוא אומר בואי נעשה סיבוב.

ש: ומה ענית?

ת: אז אני אמרתי לו, אז שיהיה באזור.

ש: עצרי. עכשיו בואי תסבירי לי כזה דבר,

ת: נו?

ש: למה שתסכימי לעשות איתו סיבוב? זה רק באזור.

ת: אם הייתה לי כוונה,

ש: לא,

(מדברים ביחד)

העדה: אתה אל תשגע אותי.

...

עו"ד סודרי: ... היא שואלת מה עם הודיה, והוא אומר לה עזבי את הודיה, עכשיו הודיה לא מעניינת אותי.

כ.ה. גנות: אוקיי. כן.

כ.ה. שוחט: אחר כך הוא אומר לה על הסיבוב.

עו"ד סודרי: כן, ואז היא אומרת לו רק באזור.

ת: לא. לא עזבי את הודיה. לא. הוא אמר לי את זה בנסיעה הוא אמר לי עזבי את הודיה.

...

ש: ... ירדת בשביל לדעת מה קורה (עם, ש.ד.) הודיה. ואז הוא אומר לך ישר בפנים, עזבי את הודיה, לא מעניינת אותי בכלל. בואי נעשה סיבוב, מה את אומרת?

ת: לא. הוא אמר לי את זה,

ש: רק שנייה, מה את אומרת, במקום להגייד ירחס השם אני יוצאת מהאוטו, את אומרת, בוא, נעשה סיבוב פה באזור, שתיים עשרה בלילה.

ת: אני לא אמרתי לו בוא נעשה סיבוב.

ש : אמרת לו, נעשה סיבוב,
 כ.ה. שוחט : אמרת לו נעשה סיבוב רק בסביבה.
 העדה : הוא הציע לי לעשות סיבוב,
 כ.ה. שוחט : לעשות סיבוב ואמרת לו בסדר.
 העדה : בסדר שנדבר.
 כ.ה. שוחט : אבל שיהיה רק בסביבה.
 העדה : נכון.
 כ.ה. דותן : שנדבר על מה?
 עו"ד סודרי : למה?
 העדה : על הודיה.
 כ.ה. שוחט : אבל הוא אמר לך שלא מעניינת אותו הודיה.
 כ.ה. דותן : אבל הוא אמר שהוא לא רוצה לדבר על הודיה, על למה, אז
 מה יש לכם לדבר על הודיה בסיבוב?
 העדה : אבל מי חלם שהבן אדם הזה יעשה לי דבר כזה?
 ...
 העדה : אבל אני דאגתי לילדה הזאת.
 כ.ה. דותן : גברת ו', כשהוא הציע לך לעשות סיבוב, זה כבר לא היה
 בקשר להודיה, זה היה סתם לעשות סיבוב.
 העדה : לא. זה היה בקשר להודיה.
 כ.ה. שוחט : לא. הוא אמר לך לפני כן, עזבי אותי מהודיה.
 העדה : לא. הוא לא אמר לי שאני, עזבי אותי מהודיה, הוא אמר לי,
 כ.ה. שוחט : זה מה שאת אומרת.
 כ.ה. ד ותן : זה מה שאת העדת.
 העדה : אז יכול להיות שהתבלבלתי.
 ...
 העדה : זה באמצע, במשך הנסיעה.
 כ.ה. דותן : טוב.
 העדה : זה במשך הנסיעה,
 כ.ה. שוחט : טוב. בסדר.
 ...
 ת : מה, הוא רוצה לשגע לי, לבלבל אותי".

סתירה לוגית יסודית נוספת בגרסת המתלוננת מוצאים בהסבריה, לפיהם : מחד גיסא, לא אמרה לבנה א' דבר, מאחר שהתאבנה מפחד ; ומאידך גיסא, אישרה לו שהכל בסדר ולא אותתה כי היא במצוקה, מאחר שבאותו זמן טרם קרה דבר. אם אכן לא אירע דבר, מדוע התאבנה מפחד? גם לתמיהה זו, לא נתנה המתלוננת מענה משכנע (עמ' 16-18 לפרוטוקול) :

"כ.ה. גנות: כמה פעמים הילד התקשר?

העדה: נראה לי פעמיים.

כ.ה. גנות: ובאף אחת מהפעמים לא אמרת לו,

העדה: לא אמרתי לו כי זה לא היה משהו רציני. זה היה סתם שהוא דיבר ואני אמרתי לו שאני אחזיר אותו בתשובה ולא יעזור לו וכל הדברים האלה.

כ.ה. דותן: ז"א ביקשת אותו שיצלצל כל חצי שעה, ז"א שבמשך שעה שלמה טיילתם והכל היה בסדר, למרות שהוא לקח אותך למקום שאת לא רוצה.

...

כ.ה. גנות: את אומרת שהיית מאוד מבוהלת, את כל הזמן מתארת שהיית מאוד, מאוד מבוהלת.

העדה: נכון.

כ.ה. גנות: למה לא אמרת משהו לילד?

העדה: למה לא אמרתי, כי אני התאבנתי, הייתי מאובנת. אני כשאני מאובנת, אני לא מדברת.

כ.ה. דותן: אז למה אמרת לו הכל בסדר?

העדה: הכל בסדר כי באמת לא היה שום דבר, לא קרה כלום.

כ.ה. דותן: אבל את פחדת.

העדה: כי הבן אדם הזה אמר לי שהוא לא יעשה לי שום דבר רע.

כ.ה. דותן: סליחה, את לא מכירה את הבן אדם הזה,

כ.ה. שוחט: אז למה פחדת?

העדה: כי אני פחדתי.

כ.ה. שוחט: אבל הוא אמר לך שהוא לא יעשה כל דבר רע, ז"א שהכל היה בסדר.

העדה: אבל אני פחדתי עוד לפני שירדתי.

כ.ה. שוחט: אבל אמרת שהכל היה בסדר וראית שהוא הבטיח לך ואתם נוסעים כבר שעה ושום דבר לא קורה.

העדה: אני לא יודעת אם זה שעה גם.

...

כ.ה. גנות: כן, אבל אני מדברת, איך לא אמרת לילד שום דבר, את מתארת כאן מצב שאני לא מבינה אותו, מצד אחד את מתארת פחד נוראי שאת מתאבנת מרוב פחד, מצד שני את מתארת מצב שאת משוחחת אתו ואפילו רוצה להחזיר אותו בתשובה,

העדה: אבל לא חשבתי לכיוון,

כ.ה. גנות: ומצד שלישי הבן מתקשר ואת לא אומרת לו כלום.
 העדה: רק רגע, אבל לא חשבתי לכיוון הזה. לא חשבתי שהוא יעשה לי
 משהו.
 כ.ה. גנות: אז ממה פחדת? ממה היית מאובנת מפחד?
 העדה: פחד לא מוגדר, אני פחדתי כי הוא בן אדם שאני לא מכירה אותו.
 כ.ה. גנות: למה לא אמרת לבן שלך, תשמע הכל בסדר אבל אני מבוהלת?
 העדה: אני לא אמרתי לו, כי לא אמרתי לו, הייתי מאובנת, לא יכולה
 להגיד".

זאת ועוד, מהאמור לעיל עולה כי המתלוננת עושה שימוש בלתי מדויק במונח "מאובנת
 מפחד", ולא ניתן לסמוך על דבריה בעניין זה. בדומה, גם במילים "בכוח" ו"בכפייה" עושה
 המתלוננת שימוש לא מדויק, החורג ממובן המקובל (עמ' 16 ועמ' 18-19 לפרוטוקול):

"העדה: נראה לי, לא יודעת אם זה אקסל, לא יודעת מה זה. בקיצור
 ערבב את זה והוא אילץ אותי לשתות את זה בכוח.
 ש: איך אילץ אותך לשתות?
 ת: אמרתי לו תשתה את זה, כי פחדתי לשתות, אמרתי אולי, מה, אולי
 שם לי משהו, אני מפחדת. והוא אילץ אותי לשתות ואמרתי לו שזה לא
 יעזור לו ואני אשאר בראש שלי, ככה אמרתי לו.
 ש: איך הוא אילץ אותך לשתות?
 ת: אני שותה לגימה, הוא אומר לי תשתי כבר, תשתי, הוא אילץ אותי
 בכוח לשתות, בכפייה.
 ש: איך?
 ת: הוא לא עזב אותי עד שגמרתי לשתות את כל הפחית.
 כ.ה. שוחט: אבל איך הוא עשה את זה?
 העדה: הוא צעק עלי שאני אשתה, אז שתיתי.
 ...
 כ.ה. גנות: וכשהוא צעק עלייך שתשתי, אם לא היית שותה,
 העדה: אני אמרתי לו שאני לא רגילה לשתות שתייה חריפה.
 כ.ה. גנות: את לא מקשיבה לשאלה שלי. אם לא היית שותה, מה היה
 קורה?
 כ.ה. שוחט: מה הוא היה עושה?
 כ.ה. גנות: מה התרשמת, מה יקרה? הוא צעק.
 העדה: אני לא רגילה אבל לשתות, אני לא רגילה.
 כ.ה. גנות: את לא שומעת את השאלה.
 כ.ה. שוחט: אז היית אומרת לו, אני לא רוצה לשתות.

כ.ה. גנות: אם לא היית שותה,
העדה: אמרתי לו שאני לא רוצה, הוא אומר לא, תשתי.
כ.ה. שוחט: נו, אז שתית.
כ.ה. דותן: נו אז מה?
העדה: אז מה, מפחד,
כ.ה. דותן: אבל את לא ילדה קטנה, את אישה בוגרת, אמא לילדים,
העדה: נכון, אבל אני מכפייה מפחד, שתיתי.
כ.ה. דותן: איזה כפייה הייתה, חוץ מזה שהוא צעק עלייך?
העדה: הוא הכריח אותי כל הזמן לשתות.
כ.ה. גנות: איך, איך?
העדה: הוא לא עזב אותי לנפשי עד שגמרתי את הכל.
כ.ה. גנות: הוא הכריח אותך בדיבור.
העדה: מה, הוא הכריח אותי בדיבור, אבל דיבור צורם, נו כבר תשתי,
תשתי כבר".

באשר לעצם מהלכו של האקט המיני. תיאור המעשה, הכולל מעבר של המתלוננת ממושב הנוסע למושב הנהג ובחזרה למושב הנוסע, מבלי לצאת מהרכב, מצריך מידה מסוימת של שיתוף פעולה מצידה, בהתחשב בעובדה שמדובר במכונית נוסעים פרטית. הוא הדין, ביחס לשינוי התנוחות במושב הנוסע, שעה שהנאשם, על פי הנטען, גוהר מעליה. המתלוננת העידה כי התיישבה על הנאשם ונשקה לו מאחר שפחדה ממנו, התקשתה להסביר כיצד עברה ממושב למושב, והביעה תרעומת על השאלות שנשאלה בידי חברי המותב. מבין השורות, עולה שהמתלוננת מילאה אחר הוראותיו של הנאשם (עמ' 25-20 לפרוטוקול):

"ת (העדה, ש.ד.): בקיצור אמר לי לשבת עליו.

...

כ.ה. דותן: איפה הוא ישב כשהוא אמר לך את זה?

העדה: על יד ההגה שלו.

כ.ה. דותן: במושב של הנהג?

העדה: כן.

עו"ד פורר-גפני: למה ישבת עליו?

העדה: כי אני פחדתי ממני (צ"ל ממנו, ש.ד.).

כ.ה. גנות: את היית לבושה?

העדה: כן.

...

כ.ה. שוחט: ישבת עליו כשהוא במושב הנהג?

העדה: כן. ואחרי זה הוא אמר לי תני לי נשיקה ואני אוציא את הלשון ואני הוצאתי ונתתי לו נשיקה, אמרתי לו רק נשיקה, מפחד אמרתי לו שרק נשיקה וזהו. אחרי זה הוא ראה מישהו ואמרתי לו זה משטרה, אז הוא אומר זה לא משטרה, זה זוג והוא הוריד לי את הראש ואז הוא אמר לי, איך לספר את זה ואז הוא אמר לי,

...

עו"ד פורר-גפני: אבל אני רוצה להבין, את יושבת עליו, אז איך פתאום את יכולה למצוץ לו?

העדה: לא, הוא ראה מישהו ברחוב, אז הוא אמר לי לרדת.

...

כ.ה. גנות: איפה התיישבת, כשהוא אמר לך לרדת, איפה התיישבת?

העדה: אני לא יודעת איך ישבתי, הוא כופף לי את הראש.

כ.ה. שוחט: ז"א את לא ירדת מעליו, את רק הורדת את הראש.

העדה: לא,

...

כ.ה. גנות: לאן ירדת?

העדה: אני ירדתי ממנו, הוא הוריד אותי ממנו, אמר תרדני הוא ראה משהו חשוד,

כ.ה. גנות: כן, אבל כשירדת ממנו איפה התיישבת?

העדה: לא זוכרת.

...

כ.ה. דותן: איך הצלחת להגיע לשבת עליו בלי לצאת מהרכב?

העדה: אוטו עם מיטה, אני לא יודעת.

כ.ה. גנות: מה זה היה טנדר או מכונית פרטית?

העדה: מכונית פרטית.

...

כ.ה. שוחט: רק רגע,

העדה: מנסים פה לעשות ממני שקרנית.

עו"ד פורר-גפני: לא, רוצים להבין.

כ.ה. שוחט: אנחנו לא היינו שם, את היית שם אז אנחנו מנסים להבין

איך בדיוק זה היה.

העדה: נו אז מה?

...

כ.ה. שוחט: הוא אמר לך לעלות עליו כשהוא ישב במושב הנהג, נכון, זה

מה שאת אומרת?

העדה: נכון.

כ.ה. שוחט: איך עשית את זה? תסבירי לנו, תתארי לנו איך עשית, שאנחנו נראה בדמיון, איך עשית את זה.
 כ.ה. דותן: איך עברת מהכיסא שישבת עליו, אליו.
 כ.ה. שוחט: איך הגעת למצב שבו מצאת את עצמך יושבת עליו.
 העדה: הוא העלה אותי עליו.
 כ.ה. שוחט: הוא תפס אותך, הריס אותך, הושיב אותך?
 העדה: לא, הוא לא תפס אותי, עליתי, אני לא יודעת, היה מקום, אני לא יודעת בדיוק איך זה היה.

...

העדה: כאילו אני עליתי ככה, הוא ישב ככה,

...

כ.ה. שוחט: הבנתי. כשהוא ראה את האיש ואמר לך לרדת, את חזרת למושב שלך או שרק הורדת את הראש כדי שלא יראו אותך, מה היה אז?
 העדה: אני לא זוכרת בדיוק מה היה, אבל נראה לי שחזרתי למושב שלי, יכול להיות שחזרתי למושב שלי, אם אני זוכרת נכון ...

...

עו"ד פורר-גפני: בואי תנסי להיזכר בדיוק מה קרה עם הכיסא לידך, בכיסא, הוא משכיב את המיטה, מהתחלה, קודם כל הוא מנסה להוריד לך את התחתונים, אח"כ?

העדה: ואני מורידה,

ש: שכבת על הגב?

ת: אני שכבתי על הגב. כן. אח"כ הוא אמר לי תשכבי על הבטן, ...
ואחרי זה אני הסתובבתי, (ההדגשות הוספו, ש.ד.).

בנוסף, העידה המתלוננת כי הייתה מפוחדת ומאובנת, ומיד בהמשך לכך העידה גם שצעקה והתנגדה ככל יכולתה. עוד הסבירה, כי לא ניסתה לצאת מהרכב מאחר שפחדה (עמ' 25-28 לפרוטוקול):

"ש (עו"ד פורר-גפני): ... איך את הגבת כל הזמן הזה?

ת: הייתי מפוחדת ומאובנת.

ש: אמרת לו משהו?

ת: בטח, צעקתי.

ש: מה צעקת?

ת: לך להודיה, לך לאשתך, מה אתה רוצה מהחיים שלי? אז הוא אמר שאשתו לא רוצה ילדים.

ש: אז אולי הוא הבין ממך שאת בכלל רוצה את כל,

ת: מה פתאום אני רוצה, אני לא מכירה את הבן אדם הזה, מה אני רוצה?

ש: אבל איך הוא צריך להבין שאת לא רוצה אותו?
ת: הוא יודע כי אני אמרתי לו כל הזמן שייקח אותי הביתה.

...

עו"ד פורר-גפני: למה את לא ברכת מהאוטו כל האירוע?
העדה: כי אני פחדתי, הייתי מפוחדת ומאובנת וכל זה ממש היה בכפייה, אני לא מכירה את הבן אדם הזה, ...

כ.ה. שוחט: אני מבין שכשהוא ביצע את מה שהוא ביצע, במהלך הביצוע את התנגדת פיזית. את אמרת את זה לעורכת הדין ששאלה אותך.
העדה: אני התנגדתי ככל שיכולתי, אבל לא היו לי הרבה כוחות.

...

העדה: דחפתי אותו וצעקתי.

כ.ה. שוחט: לא היית מאובנת באותו רגע.

העדה: מי אמר שלא הייתי מאובנת?

כ.ה. שוחט: כי אחד שהוא מאובן, אז הוא לא צועק ... והוא לא דוחף, הוא נשאר שוכב כמו אבן, אז אני שואל היית מאובנת או שהתנגדת?
העדה: כמו אבן, אני הייתי מפוחדת.

כ.ה. שוחט: היית מפוחדת אבל לא היית מאובנת.

העדה: אני הייתי בפחד.

כ.ה. שוחט: אבל התנגדת עד כמה שיכולת למה שהוא עשה, נכון? זה מה שאת אומרת.

העדה: מה זה, התנגדתי, אני צעקתי עליו לך לאשתך, לך להודיה.

כ.ה. שוחט: אז אני רוצה להבין, למה לא התנגדת כשהוא העביר אותך מהכיסא שלך לכיסא שלו?

העדה: איך אני אתנגד, אני באוטו אחד, באוטו לבד.

כ.ה. שוחט: פותחים את הדלת ויוצאים.

העדה: איך אני אעשה את זה, אני מפחדת, פחדתי לצאת מהאוטו. ואם הוא היה הורג אותי? לא שמענו מקרים כאלה? תגייד לא שמענו מקרים כאלה? "...".

דא עקא, לא ניתן לסמוך על דברי המתלוננת, אשר עושה שימוש במונח "פחד" כמענה לכל התנהגות בלתי סבירה, ואשר עושה שימוש לא נכון במונחים "מאובנת מפחד", "בכוח" ו-"בכפייה", החורג ממובן המקובל של מילים אלה.

גם השתלשלות הדברים לאחר מעשה מעלה סימני שאלה. מפירוט השיחות (נ/10) עולה, כי בנה של המתלוננת יצר עמה קשר פעמיים: שלוש דקות לאחר חצות, וחמישים וחמש דקות לאחר חצות. כל אחת מהשיחות נמשכה כחצי דקה, ואין מחלוקת, כי בשתייהן אישרה המתלוננת לבנה שהכל בסדר, ולא רמזה לו שהיא במצוקה. לטענת הסניגור, התקיימה השיחה השנייה "לאחר סיום יחסי המין (ראה תשובתה המפורשת של המתלוננת לחוקר בת/11ב' בעמ' 6), ... והנאשם לא היה עד לה, כנראה משום שבאותה עת נמצא מחוץ לרכב (פרוט' עמ' 472 ש' 25-23)". יש היגיון בטענה זו. הנאשם לא ניסה להסתיר שהמתלוננת שוחחה עם בנה, ומסר כי היה עד לאחת מהשיחות. מאחר שבשתייהן אמרה המתלוננת לבנה שהכל בסדר, אין לנאשם כל אינטרס להסתיר את קיומו, והמסקנה המתבקשת היא, כי אחת מהן נערכה בזמן שלא היה ברכב. מצב דברים זה אירע בשתי הזדמנויות: האחת, בשעה שיצא לקנות למתלוננת סיגריות ושתייה; השנייה, בתום האקט המיני, כשיצא מהרכב להטיל את מימיו. מעדות המתלוננת למדים כי שוחחה עם בנה לפני שהנאשם קנה לה שתייה (עמ' 15 לפרוטוקול):

"העדה: הוא הציע לי לשתות, הוא אמר שהוא יקנה לי לשתות, כי הוא הלך לקנות לי סיגריות, הוא ראה שאין לי סיגריות אז הוא רץ לקנות לי סיגריות. הציע לי לשתות, ...

...

העדה: והבן שלי דווקא התקשר לפני כן ואמרתי לו, אבי הכל בסדר והחתן התקשר, גם בנסיעה לפני שקרה כל הדברים האלה ...".

יוער, כי בחקירתה הנגדית שהתקיימה במועד אחר, טענה המתלוננת כי אינה יכולה לזכור מתי בדיוק שוחחה עם בנה (עמ' 197 לפרוטוקול):

"עו"ד סודרי: עכשיו, כשאבי מתקשר אלייך, את אומרת זה עוד לפני תחנת הדלק. ואז את אומרת לו, ת: זה, אני לא זוכרת בדיוק.

...

עו"ד סודרי: ... זאת אומרת שיכול להיות שזה גם היה אחרי שיצאת מתחנת הדלק. ת: אני לא זוכרת".

כך או כך, נראה שהנאשם היה עד לשיחה הראשונה, והדעת נותנת, שהשיחה השנייה, שהתקיימה לאחר כחמישים דקות, לא התקיימה בעת שיצא מהרכב בתחנת הדלק, אלא בשלב הרבה יותר מאוחר. מצב דברים זה עולה בקנה אחד עם דברים שאמרה המתלוננת בשחזור (ת/11ב' בעמ' 6):

"ח.1: וכל הזמן הזה, הבן שלך כבר לא מתקשר, נכון?"

מ: לא, הוא התקשר.

ח.1: אחרי?"

מ: כן".

בהתחשב בגרסת המתלוננת, לפיה עברה אונס אכזרי, יש לתמוה מדוע לא אמרה לבנה דבר, ולו ברמז, גם בשיחת הטלפון השנייה, בפרט שהנאשם לא היה ברכב באותה עת, ולמרות שבנה אמור היה לבוא לעזרתה במקרה הצורך. יתרה מזאת, בהתחשב בעובדה ששיחה זו התקיימה סמוך לשעה אחת לפנות בוקר, נראה שחלף פרק זמן ניכר עד לשובה של המתלוננת לביתה, שכן בנה של המתלוננת העיד כי אמו חזרה לקראת השעה שלוש לפנות בוקר. משעומת עם העובדה שהדבר אינו מתיישב עם אורח החיים החרדי שהיא מנהלת, שינה טעמו ואמר כי אינו יודע את שעת שובה המדויקת, וכל שידוע לו הוא כי ראה אותה לאחר שעתיים או שלוש שעות מהמועד בו יצאה (עמ' 324-325 לפרוטוקול):

"ש (עו"ד קובי סודרי, ש.ד.): ... זה נכון להגיד שהיא חזרה בסביבות

השעה שתיים, שתיים וחצי הביתה?"

ת: אפילו טיפה יותר מאוחר.

ש: אפילו טיפה יותר מאוחר? זאת אומרת יכול להיות שאפילו לקראת

השעה שלוש.

ת: כן.

...

ש: זה לא נראה לך קצת מוזר, שאמא שלך, שאמרת שהיא אישה דתייה,

שפוגשת רק אנשים מהמשפחה, גם יוצאת בשעת לילה מאוחרת, גם

יצאה סתם איזה שיחה קצרה עם הודיה, ופתאום חוזרת אחרי שלוש

שעות, כמו איזה בחורה צעירה.

ת: כן, אוקי. אפשר לענות?"

ש: בבקשה.

ת: אוקי. אז אני לא ידעתי מתי אמא שלי חזרה, היא אמרה לי תלך לנוח.

סגרתי שתי דלתות, ואני יושן בחדר בתוך חדר, סגרתי את שתי הדלתות

ונכנסתי לחדר שלי. מתי שאמא שלי אמורה להגיע, אני לא יודע. גם אם

היא תכנס, אני לא ישמע אותה, היא יכולה ללכת ישר לחדר, וזהו. אז

בערך אחרי שעתיים שלוש, אחרי שהיא יצאה, היא באה אלי לחדר, אני

הייתי על המיטה, היא פתחה את הדלת, אימי הייתה על הדלת, הייתה

ליד הדלת והייתה עם פחית XL ביד,"

בהמשך, מספר הבן כי באותו מעמד הביעה המתלוננת מורת רוח ביחס לנאשם (עמ' 328 לפרוטוקול):

"ת: אז מה אנחנו מדברים, כמו שאמרתי בעדות, גם בעדות אני לא הכי זכרתי בדיוק מה דיברנו. היא באה אלי, היא אומרת לי, בסדר הוא לא, הוא לא היה בסדר, משהו כזה, אני לא בדיוק זוכר את התחביר של המשפט, אבל היא אומרת לי, הוא לא היה איתי בסדר, והוא סתם זבל, משהו כזה, בסגנון".

לעומת זאת, אישרה המתלוננת כי פגשה בבנה מייד עם שובה לביתה (עמ' 30 לפרוטוקול):

**"עו"ד פורר-גפני: הגעת הביתה, מה היה? ספרי מה היה כשהגעת הביתה.
העדה: הגעתי הביתה, הילד שלי שואל אותי, נו מה חדש לגבי הודיה, מה הוא סיפר לך? אז אני אמרתי לו שהוא עובד בזבל והוא זבל".**

לאור האמור, ניתן לקבוע כי חלף פרק זמן של כשעה או שעתיים מרגע שהסתיים האקט המיני ועד לשובה של המתלוננת לביתה. עובדה זו מתיישבת יותר עם טענת הנאשם כי עישנו סיגריה ושוחחו במשך זמן מה לאחר מכן, וזאת בין אם זירת האירוע הייתה באזור התעשייה בבני ברק, כגרסת המתלוננת, ובין אם הייתה באזור גני התערוכה או הדר יוסף, כגרסת הנאשם.

לטענת המאשימה, דברי המתלוננת לבנה א' הינם תגובה ראשונית ואותנטית, המהווה הוכחה לכך שמדובר באירוע טראומטי, ולא בבילוי. אכן, בהלכה הפסוקה נקבע כי התנהגות המתלוננת לאחר האירוע יכולה להוות חיזוק וסיוע לגרסתה, אולם אין לקבל כי תשמש תחליף לגרסה אמינה כשלעצמה. אמנם, מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה כי אין היגיון בכך שהמתלוננת תטפול אשמה כה חמורה על הנאשם. ברם, לנוכח העובדה שגרסתה רצופה תמיהות וכשלים לוגיים, להם לא ניתן מענה מניח את הדעת, ברי כי לא ניתן לבסס הרשעה בפלילים בהסתמך על טיעון זה. בדומה, לא ניתן לבסס הרשעה בפלילים בהסתמך על התמיהה המרכזית אותה מעלה ב"כ המאשימה, לפיה **"אם אכן רצתה המתלוננת פלירט קצר עם הנאשם ... הרי ברור שהייתה חוזרת בשקט לביתה ולא מתנהגת כפי שהתנהגה"**, ולפיה תגובת המתלוננת בשובה לביתה **"מוכיחה בעליל כי קרה משהו חמור בין המתלוננת לנאשם ולא סיפור תשוקה רגעי"**. אכן, קיימת אפשרות שהמפגש בין המתלוננת לנאשם לא עלה יפה ולא התפתח בהתאם לציפיותיה; אולם, עצם העובדה שלא רוותה נחת מהפגישה, ועם שובה לביתה הביעה את מורת רוחה בפני בנה, אינה מוכיחה, מעבר לספק סביר, שהנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו. העובדה שלא נמצא מענה לשאלה הרטורית

שמעלה ב"כ המאשימה, אינה יכולה להוות תחליף לתשתית ראייתית אמינה בעדות המתלוננת, ולא ניתן לצפות מבית המשפט שימציא הסברים, יש מאין, לשאלות היורדות לשורשה של גרסת המתלוננת, שלא נמצא להן מענה בעדותה.

זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מחלקה של הודיה בהגשת התלונה, שכן אין מחלוקת כי הפעילה לחץ רב על המתלוננת לפנות למשטרה (עמ' 41-42 לפרוטוקול):

"עו"ד פורר-גפני: איך הגעת למשטרה, א'?"

העדה: הודיה סחבה אותי.

ש: למה, למה היא סחבה אותך למשטרה?

...

ת: לא רציתי בכלל ללכת.

כ.ה. דותן: אז למה הלכת למשטרה, שואלים אותך שאלה אז תעני.

העדה: כי הודיה סחבה אותי.

עו"ד פורר-גפני: סחבה אותך למשטרה, למה היא סחבה אותך?

העדה: שלא יהיו עוד נשים שייאנסו.

ש: בסדר גמור. הגעת למשטרה, בהודעה הראשונה,

ת: בפעם הראשונה אני חזרתי הביתה, בפעם השנייה היא הכריחה אותי

להישאר."

מעורבותה הרבה של הודיה לא התמצתה רק בכך שהאיצה במתלוננת להגיש תלונה, היא גם הנחתה אותה שלא לספר עובדות מסוימות (עמ' 42 לפרוטוקול):

"ש (עו"ד פורר-גפני): ... ואת באת אח"כ ומסרת עוד הודעה, לפני שהיא

(המשטרה, ש.ד.) עצרה אותנו.

ת: נכון, כי זה היה שקר.

ש: מה קרה?

ת: חלק מהדברים שהודיה אמרה לי לא להגיד, היא אמרה שאני אגיד

שהיא הייתה חברה לא של ד', של א' וא' הבן שלי הקטן הוא לא חבר

שלה והיא אמרה לי שאני לא אגיד שהוא (הנאשם, ש.ד.) לקח אותי

(בנסיעה השנייה לאבו כביר, ש.ד.) למשטרה, שיצחקו עלי, ואני אמרתי,

ואני הרגשתי נקיפות מצפון כי אני רוצה שהכל ידעו."

יתרה מכך, הודיה נטלה חלק באיתור זירת העבירה במהלך השחזור שנערך עם המתלוננת, כשם שהעיד החוקר שערך את השחזור (עמ' 278-279 לפרוטוקול):

"עו"ד קובי סודרי: אתה מספר שאתם נוסעים לאזור קניון איילון, על פי הכוונה שלהן, דהיינו של שתיהן ואני מבקש שתסביר את הביטוי הזה. ת: שתיהן ישבו ברכב. היו דיבורים, זאת אומרת ביניהם, אני לא יכול להגיד להודיה לשתוק, ולא לדבר וכו'. ההכוונה היא נעשתה, כמו שזה נאמר, על ידי שתיהן, להגיע לאזור קניון איילון, תיסע לאזור קניון איילון.

ש: זאת אומרת, אני יחדד את זה, שבחלק מהנסיעה, מי שמכוונת אותך לאן לנסוע, זאת הודיה. היא אומרת לך סע לכאן, לא, לא פה, סע ימינה, לא תנסה שמאלה?

ת: כמו שזה נכתב, אני לא יכול לומר לאדוני על כל פנייה ימינה או שמאלה, אם זה היה קולה של הודיה, או זה היה קולה של המתלוננת. כמו שזה נאמר, זאת אומרת, ימינה, שמאלה,

...

ש: תסביר לי בבקשה, איך יכול להיות שהודיה, שבכלל לא נכחה באירוע, היא למעשה מבצעת חלק מההצבעה.

ת: אני הבנתי מהמתלוננת, שהיא סיפרה להודיה והיא תיארה לה את המקומות, אני לא יודע להעיד לאדוני בבית המשפט, אם הם, אני לא זוכר דבר כזה, אם הם הלכו ביחד לחפש את הזירה".

להשלמת התמונה יוער, כי בשחזור שנערך היתה המתלוננת נחרצת בדעתה כי איתרה את מקום הזירה (ת/11ב' בעמ' 6-7):

"ח.1: פה מבחינת המקום, את בטוחה, אם אני שואל אותך מאחד עד 100, א', בשביל הזה שעכשיו היינו בו... מ: זה מאה אחוז, מאה אחוז המקום הזה. ח.1: במאה אחוז את אומרת, זה המקום? מ: מאה אחוז המקום הזה".

אולם במהלך חקירתה הנגדית חזרה בה מהדברים (עמ' 208 לפרוטוקול):

"עו"ד סודרי: תראי, נכון שבמקום החשוד שהוא לקח אותך אליו, הייתה מין טיילת שחורה וחשוכה? ... ת: כיום אני לא זוכרת. ש: את לא זוכרת. ת: אני זוכרת שזה היה דרך סלולה. ש: דרך סלולה?"

ת: נכון.

ש: אוקיי. עכשיו תראי, נכון שהמשטרה עשתה איתך שחזור, הסתובבו איתך בשביל לחפש את המקומות, את המקום הזה, את זוכרת? את שבאת עם הודיה באוטו עם שוטר ושוטרת שצילמו אותך בוידאו?

ת: כי הודיה אמרה לי שזה,

ש: עזבי רגע את הודיה. את זוכרת שנסעת עם המשטרה לחפש את המקום?

ת: אבל זה לא בדיוק היה בטוח. אחרי זה שחזרתי כשנסעתי עם החתן שלי, אז אני ראיתי מקום שנראה לי שזה היה שם.

ש: זאת אומרת שהמקום שאת לקחת אליו את המשטרה, זה לא בטוח שזה היה המקום?

ת: זה לא בטוח" (ההדגשה הוספה, ש.ד.).

ספק אם הודיה ביקשה לדאוג לרווחת המתלוננת. מבין השיטין עולה, כי אפשר שניסתה לסחוט את הנאשם. המתלוננת העידה, כי זמן מה לאחר שסיפרה לה את השתלשלות הדברים בליל המקרה, היתה עדה לשיחה שניהלה הודיה עם הנאשם (עמ' 80 לפרוטוקול):

"ש(עו"ד סודרי, ש.ד.): למה היא איימה עליו?

ת: מאיפה אני צריכה לדעת, למה אני בפה שלה?

ש: את שמעת אותה אבל מאימת עליו.

ת: מה היא איימה עליו, לא זוכרת מה היא איימה עליו.

ש: את לא זוכרת.

ת: לא.

ש: לדוגמא היא דיברה איתנו על זה שהוא הבטיח לך אוטו ודירה ושהוא עכשיו צריך לתת אותם.

ת: היא לא איימה, זה מה שהוא אמר לי.

ש: OK, ז"א שזה היא אמרה לו, היא אמרה לו מה עם האוטו והדירה שהבטחת לא'

ת: לא, היא לא אמרה כזה דבר.

ש: אז מה היא אמרה?

ת: למה אתה מסלף?

ש: אז מה היא אמרה?

ת: היא לא אמרה את זה.

ש: מה היא כן אמרה?

ת: היא אמרה, אהה, אתה לא אנסת אותה ואתה לא הבטחת לה שאם היא תהיה איתך, אז תקנה לה אוטו? זה מה שהיא אמרה לו.

ש: אז לא שמעת ממנה.

ת: אבל אני לא בטוחה, אם אתה אומר את זה, אני לא זוכרת שהיא אמרה דבר כזה, אבל אם אתה אומר את זה, רק ככה היא ענתה לו."

בעדותה, הכחישה הודיה כי אמרה לנאשם דברים מעין אלה. גם בהתחשב בעובדה שעו"ד סודרי לא דק פורתא בנוסח שאלותיו, העובדה שהודיה שללה מכל וכל שנושאים אלה עלו בשיחה, אומרת דרשני (עמ' 445 לפרוטוקול):

"ש(עו"ד סודרי, ש.ד.): למה איימת עליו שהוא יביא לא' את הדירה ואת האוטו?

ת: מה איימתי עליו?

ש: שהוא יביא את הדירה והאוטו שהוא הבטיח לא'?

ת: מה אני אעשה בדירה שלו? מי אמר לו דבר כזה?

ש: אוקי, אז בואי אני אגיד לך מי אמר. לדוגמא א', א' כשהעידה פה היא סיפרה שאת התקשרת למוטי ודרשת ממנו שהוא ייתן לא' את האוטו שהוא הבטיח לה, שהוא ייתן לה, היא תהייה איתו. א' אמרה את זה, לא

רק מוטי אומר את זה, גם א' אומרת את זה, מה יש לך להגיד ל זה?

ת: אני לא יודעת מה א' אמרה אבל אני יודעת שזה לא קיים.

ש: זה לא קיים. אוקי.

ת: אני צריכה את האוטו שלו?" (ההדגשות הוספו, ש.ד.).

לטענת ב"כ המאשימה, הדברים הוצאו מהקשרם, שכן "המתלוננת אך ציטטה את הבטחות הנאשם לה בעת שהיו ברכב אך לא תבעה דבר ולא דרשה דירה עבור שתיקתה". מקובל עלי, כי המתלוננת לא ניסתה לסחוט את הנאשם. שונים הם פני הדברים ככל שמדובר בהודיה. מסקנה זו מתחזקת לנוכח העובדה שבתשובותיה לעו"ד סודרי מייחסת הודיה את "הגמול" לעצמה, בבחינת "פליטת פה פרוידיאנית". יתר על כן, מסקנה זו מתחזקת ביתר שאת לנוכח ניסיונותיה של הודיה להתחמק ממתן עדות בבית המשפט, שכן התנהלות זו אינה מלמדת על דאגה למתלוננת, שהכניסה אותה בצל קורתה.

באשר לפנייתה של המתלוננת לד"ר ברוש בתאריך 21.11.07, בה ציינה בפניה כי נאנסה (ת/14), הרי שגם בפניה זו אין די לצורך הרשעה בפלילים. לקראת תום חקירתה הנגדית, אישרה המתלוננת כי האדם הראשון לו סיפרה אודות המקרה היתה הודיה (עמ' 254 לפרוטוקול):

"ש: גברת ו', את אמרת לנו שהבן אדם הראשון שסיפרת לו על האונס, זאת הייתה הודיה.

ת: נכון".

לאור האמור, קיימת אפשרות שפנייתה של המתלוננת לטיפול רפואי נעשתה אף היא בעידודה של הודיה. ודוק, לא נעלם מעיני כי קודם לכן העידה המתלוננת שאינה מסוגלת לזכור מי מבין השתיים, הודיה או ד"ר ברוש, הייתה הראשונה לשמוע על דבר האונס הנטען (עמ' 74 ועמ' 76 לפרוטוקול):

**"ש: (עוד סודרי, ש.ד.): ... כשאת סיפרת להודיה, זה היה אחרי שסיפרת לד"ר ברוש או לפני שסיפרת לד"ר ברוש?
ת: לא זוכרת.**

...

**כ.ה. שוחט: ... אז לפני שהתלוננת במשטרה, למי שסיפרת זה רק להודיה?
העדה: להודיה והייתי סגורה עם עצמי.
כ.ה. דותן: וד"ר ברוש.
העדה: שוב, עם ד"ר ברוש אני לא זוכרת.
עו"ד סודרי: אז אני רוצה להבין,
העדה: אני סיפרתי אבל אני לא יודעת מתי".**

אולם גם בהנחה שסיפרה את הדברים לראשונה לד"ר ברוש, לא ניתן לייחס לנתון זה משקל מכריע, וזאת בהתחשב בעובדה שהמתלוננת משתייכת לקהילה החרדית והמרפאה נמצאת בבני ברק. יתר על כן, על רקע תלונתה בפני הרופאה, קשה להבין את פשר השיחה אותה ניהלה עם הנאשם בתאריך 30.11.07, שנמשכה כ- 7 דקות (כמפורט בהמשך בפרק הדן בנסיעה לאבו-כביר).

לבסוף, גם האמור בעדות אמה של המתלוננת, אינו מספיק לצורך ביסוס גרסת המתלוננת. האם העידה, כי היתה עדה לשיחת טלפון שהתנהלה בין בתה לנאשם, במהלכה סירבה בתה לרדת למטה לפגוש בו. עוד העידה, כי הבחינה בשינוי שחל בהתנהגות בתה, שהפכה מופנמת ומסוגרת, כשהשינוי חל כשלושה שבועות עובר לשיחה האמורה (עמ' 111-117 לפרוטוקול):

**"עו"ד סודרי: גב' ו', אני מבין שאת מעידה פה על שיחת טלפון שאת היית נוכחת שהבת שלך דיברה.
העדה: קודם לשיחת הטלפון, הבת שלי הייתה המומה, היא הייתה מופנמת בעצמה שלושה שבועות, ...**

...

ת: חמישי בערב הגעתי מנסיעה, אני שמעתי שיחת טלפון שהבן אדם אמר לה תרדי א', תרדי לכמה דקות, הבת שלי אומרת לו, אני לא יורדת, אמא שלי נמצאת ולא מכבודי לעזוב את אמא שלי ולרדת, אני לא יכולה לעזוב אותה לבד, אני נשארת, אני לא זזה מהבית. כמה פעמים הוא חזרה ושוב ולא ירדה.

ש: ולא ירדה.

ת: לא ירדה.

ש: איך את שמעת מה הוא אמר?

ת: לא שמעתי מה שהוא אמר, אלא, כן שמעתי באמת, עמדתי לידה, למה אפשר להגיד למה?

ש: בוודאי.

ת: שלושה שבועות לפני כן הבת שלי הייתה מופנמת לא רגילה,

...

עו"ד סודרי: ... למה הקשבת לשיחה?

העדה: למה, כי היא הייתה מופנמת, תמיד אמרה לי, אמא אני חולה ולא יכלה לבשל יותר, לא יכלה להיות, אז בלי שהיא תשים לב היא הייתה מכונסת מעצמה, ניגשתי אליה ושמעתי.

...

ש: OK, ז"א, כי בעדות שלך את מדברת רק על פעם אחת שהיית עדה לשיחה ואני מבין עכשיו מהעדויות שלך היום שבעצם היו שתי שיחות, ת: השנייה היא הייתה באמצע, אתם מבלבלים אותי בצורה לא רגילה. באמצע, הייתה לה פגישה עם אדם שהייתה צריכה להתחתן אתו, בינתיים היא זרקה אותו.

ש: מי זה, י'א'.

ת: נכון. היא זקרה (צ"ל זרקה, ש.ד.) אותו כי היא היתה במערבולת כזאת, היא זרקה את הכל.

...

ש: ... מי זה הגבר שדיבר איתה, את יודעת?

ת: מי?

ש: הגבר שדיבר איתה בשתי הפעמים האלה.

ת: לא, פעם אחת זה הגבר שהזיק לה.

ש: ופעם שנייה?

ת: השני זה היה א' (המשודך, ש.ד.). ...

...

כ.ה. דותן: סליחה, ביום חמישי מי טלפן אליה?

העדה: אותו אדם שהזיק לה.

...

העדה: אחרי השיחה הזאת היא התפרצה אלי הבת שלי, אמרה אמא אני כבר לא בת אדם, קרה לי מקרה שלא קרה לי מעולם ולא יקרה ואני לא יכולה להסביר, מה, מה, מה, קרה לך בכלל? אסון קרה לי, אני נהייתי זבל, לא נהייתי בן אדם, עשה ממני בהמה, עשה ממני סמרטוט ואחרי שעשה קיפל אותי על שתיים, אדם שהשפיל אותי עד עפר, עשה ממני מה שהוא רצה, אחרי שהוא גמר, הוא איים עלי לא לדבר ולשתוק. איים עלי כמה פעמים, אם תדברי אוי ואבוי. ככה היא סיפרה לי. פעם השנייה במוצאי שבת, אז אמרתי מי התקשר, אמרה לי זה א'. אני לא רוצה להמשיך עם אף אחד, אין לי כוח.

...

העדה: היא ההיית המופנמת הילדה הזאת שלושה שבועות, כל פעם שהתקשרתי אליה ובאתי אליה, היא לא יכלה לדבר והייתה חולה והיא בכתה בלי סוף.

...

העדה: אמא אני חולה. במה? שפעת, טוב שפעת אני מבינה. מיגרנה, טוב. אבל בפעם השלישית שמעתי שהיא הייתה נסערת אחרי השיחה הזאת, הגעתי אליה אחרי הגב ששמעתי את השיחה.

ש: עכשיו אני רוצה לשאול אותך כזה דבר, ביום חמישי אחרי שהיא גמרה את השיחה עם אותו גבר, שאלת אותה מה זה, מי זה, מה הוא רוצה?

ת: כן. אז היא סיפרה לי.

ש: אז באותו ערב היא סיפרה לך, בערב של שיחת הטלפון.

ת: נכון, באותו ערב.

...

ש: אם אני אומר לך שהבת שלך לא אמרה אחרי שהייתה את השיחה אתו בנוכחותך שהיא סיפרה לך על המקרה, אלא שהיא סיפרה לך בכלל שזה משהו שקשור להודיה, מה תגידי?

ת: לא, לא, היא אמרה לי. הודיה היא לא נכנסה באמצע, הודיה זו ילדה שהייתה מטפלת בה ואפילו רבנים אמרו לה לטפל בה עד שתמצא מקום איפה להיות, זה משהו אחר.

...

עו"ד סודרי: הבת שלך סיפרה במשטרה שבאמת הייתה שיחת טלפון כזאת שאת שמעת את השיחה, אבל היא אמרה שאחרי השיחה את שאלת אותה מה זה והיא אמרה לך, זה משהו שקשור להודיה, שום דבר מזה שהיא סיפרה לך על המקרה.

העדה: לא נכון. באותו רגע שאני הקשבתי לשיחה, היא אמרה אמא קרה לי אסון עם אותו בן אדם, אסון מה? האדם הזה עשה ממני סמרטוט".

דברים אלה אינם מתיישבים עם עדות המתלוננת. המתלוננת העידה, כי השיחה התקיימה במוצאי שבת, ובמהלכה אמרה לנאשם שתדל לפגוש בו, הגם שלא עשתה כן. עוד העידה, כי סיפרה לאימה שהשיחה עוסקת בהודיה. ביחס לנסיבות בהן חשפה את המקרה בפניה, סיפרה המתלוננת כי אמה שמעה על כך מאחרים, ומשאלה אותה על כך, נאותה לשתף בנושא (עמ' 38 לפרוטוקול):

"ת: ... ופעם זה (שיחת טלפון מהנאשם, ש.ד.) היה, נראה לי שזה עוד אמא שלי הייתה אצלי, זה היה מוצאי שבת, שהוא מכריח אותי איזה חצי שעה שאני ארד לכוס קפה וסיבוב.

כ.ה. גנות: וירדת?

העדה: ותשאירי את אמא שלך בבית, אמא שלך זקנה, היא לא מבינה וזה, בואי נצא לקפה סיבוב.

כ.ה. גנות: וירדת?

העדה: והוא שיגע לי את המוח הרבה זמן ואמרתי לו כן ולא ירדתי ופחדתי ואני אומרת לאמא, אמא אמרתי,

עו"ד פורר-גפני: וירדת?

העדה: לא ירדתי.

ש: אמא שלך שמעה את השיחה הזאת?

ת: סליחה, אמא שלך שמעה את השיחה הזאת?

ת: אמא שלי לא שמעה. היא שואלת אותי כל הזמן, עם מי את מדברת, אמרתי זה בקשר להודיה.

ש: את סיפרת מתי שהוא לאמא שלך על מה שעברת?

ת: לא סיפרתי, סיפרו לה.

ש: אז איך היא יודעת, מי סיפר לה?

ת: היא יודעת, אחרי כן, אחרי שכולם סיפרו אז היא שאלה אותי, אז סיפרתי לה".

הרושם שהשאירה אם המתלוננת בעדותה לא היה אמין, שכן העידה באופן מגמתני, התעקשה לטווח "משנה סדורה", והואילה להשיב לשאלות רק לאחר שנשאלה מספר פעמים. גם אם לא אייחס משקל לשוני בין הגרסאות ביחס ליום בו התקיימה השיחה, הרי שלא ניתן להתעלם מסתירות אחרות, אותן קשה, ואף בלתי אפשרי, ליישב. לטענת המתלוננת, אמה לא שמעה את השיחה, ואילו האם טוענת כי עמדה מאחורי גבה, וצותתה לה. מתקבל על הדעת, למשל, שאדם לא יהיה מודע לכך שמצותתים לו מן החדר הסמוך.

ברם, משהאם טענה כי עמדה בסמוך לבתה, מתעוררת תמיהה כיצד לא חשה המתלוננת בנוכחותה, ולו בדיעבד. יתרה מזאת, המתלוננת טוענת כי בשיחת הטלפון אמרה לנאשם שתרגל לפגוש בו, אף שלא עשתה כן. מנגד, טוענת אמה את ההפך הגמור, קרי- שהמתלוננת אמרה כי אין בכוונתה לרדת, שכן זה לא מכבודה להשאיר את אמה בגפה. למותר לציין, כי סתירה זו אינה ניתנת ליישוב. הוא הדין ביחס לסתירה העולה מתיאור הנסיבות בהן התגלה דבר המקרה לאם. לטענת האם, הבת הנסערת שפכה את לבה בתום השיחה, בעוד שלטענת המתלוננת שיתפה את אמה רק לאחר שזו פנתה ושאלה אותה. לנוכח סתירות אלה, הפוגמות באופן ממשי במהימנות העדה, ברי כי לא ניתן ללמוד ממנה דבר ביחס למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע.

נסיעת המתלוננת עם הנאשם לאבו כביר

לגרסת המתלוננת, לאחר אירועי אותו לילה הוסיף הנאשם להטרידה בטלפון (עמ' 30-31 לפרוטוקול). בין היתר, התקשר אליה באחד מימי שישי בבוקר, בו תכננה לבקר בן אחר, ד', באבו-כביר. במהלך השיחה, הציע הנאשם להסיעה לשם והיא סירבה (עמ' 31-32 ועמ' 38 לפרוטוקול). כשירדה מביתה והתכוונה לעלות למונית שירות, ניסתה להתקשר לנאשם על מנת לומר לו שנסעה. בטרם הספיקה לעשות כן, הבחינה בו. מאחר שפחדה כי יבוא בעקבותיה, העדיפה לנסוע עמו (עמ' 32-36 לפרוטוקול). בסמוך לאבו-כביר, נשק לה הנאשם וביקש להמתין לה. מאחר שחששה מפניו, אמרה לו שהביקור יארך זמן ושלא ימתין לה, אף שהתכוונה רק למסור ציוד לבנה ולא לקיים ביקור. לאחר מסירת הציוד הסתכלה ווידאה שהנאשם עזב, ושבה לביתה (עמ' 37 לפרוטוקול). יוער, כי בהודעתה הראשונה במשטרה לא סיפרה המתלוננת כל פרט אודות נסיעה זו, אלא רק חודש לאחר מכן, בהודעתה מיום 16.01.08 (נ/13).

מנגד, טען הנאשם כי ביום שישי, יומיים לאחר פגישתם, התקשר למתלוננת, שכן סיכמו ביניהם כי ישמרו על קשר. בשיחה, אמרה לו שהיא ממחרת לאבו-כביר, ומשהציע להסיעה לשם, הסכימה. במהלך הנסיעה, שוחחו שיחה קלה. כשהגיעו, התנשקו נשיקה קצרה, באופן הודדי, ונפרדו: המתלוננת ירדה מהרכב והנאשם שב לביתו (עמ' 473 לפרוטוקול).

לטענת הסניגור, מהודעותיהם של המתלוננת והנאשם במשטרה, מעדויותיהם בבית המשפט ומרישומי השיחות, למדים שהנסיעה לאבו-כביר הייתה בתאריך 16.11.07 או בתאריך 30.11.07. כך או כך, אין זה מתקבל על הדעת כי המתלוננת תסכים לנסוע עם מי שבנסיעה קודמת אנס אותה באכזריות, לטענתה. כמו כן, לא סביר כי תנהל עמו שיחה ארוכה (17 דקות בתאריך 16.11.07, ו-7 דקות בתאריך 30.11.07), בה תספר לו על תוכניותיה. יתרה מזאת, לא ניתן מענה לתמיהות הבאות: "מדוע, אם לא תיאמה איתו דבר, ניסתה להתקשר אליו כדי שלא יבוא לאסוף אותה; כיצד, מעשה כשפים, הופיע הנאשם ברכב, בדיוק

כשהיא עמדה לעלות למונית; וכיצד, יותר מהכל, בכדי להימנע מהאפשרות שהוא יעקב אחריה, היא העדיפה.... לעלות לרכבו!". ב"כ הנאשם מוסיף וטוען כי נפל פגם במהימנותה של המתלוננת, מאחר שמסרה גרסאות סותרות ביחס לנשיקה בהודעתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט, ולנוכח התנהלותה המשבשת בחקירתה הראשונה במשטרה, בה לא סיפרה על הנסיעה לאבו-כביר בשל הנחייתה של הודיה.

גרסת המתלוננת ביחס לנסיעתה עם הנאשם לאבו-כביר אינה מתיישבת עם השכל הישר. ראשית, יש ממש בטענת עו"ד סודרי כי לא סביר שקורבן אונס, אשר נאנסה בידי הנהג ברכב בו נסעה, תסכים לשוב ולנסוע עם אותו אדם, שלטענתה אנס אותה זמן לא רב קודם לכן, כשהסבר לכך הוא כי פחדה שיתחקה אחר עקבותיה. גם אם אקבל את הטענה שעצם כניסתה לרכב אינה מעידה, מנייה וביה, שלא עברה אונס אכזרי, הרי שלא ניתן מענה הולם לתמיהה מדוע ניסתה המתלוננת להתקשר לנאשם לומר לו כי היא נוסעת במונית שירות, וכיצד ייתכן שהופיע בדיוק באותו רגע בו ירדה מביתה והתכוונה לעלות למונית, בהתחשב בכך שלגרסתה, לא תיאמה עמו את הנסיעה אלא סירבה להצעתו (עמ' 36-31 לפרוטוקול):

"העדה: בוקר אחד הוא התקשר אלי והייתי צריכה ללכת לבן שלי וכבר הייתי עם התיק שלי עלי ללכת לבקר את הבן שלי בכלא, הלכתי לבקר אותו והוא מתקשר אלי, אמרתי אני לא רוצה לדבר אתך, עשית ממני זונה ואני לא רוצה לראות אותך ולא לדבר אתך, אז הוא אומר תעזבי שטויות, מה את מדברת שטויות, בואי אני רוצה לדבר אתך ובואי אני אקצר לך את הדרך אני אקח אותך לכלא.

...

ת: ... ואמרתי לו שאני יכולה ללכת בכוחות עצמי, אני לא צריכה שתלך אתי לבן שלי.

...

כ.ה. דותן: אבל איך הוא ידע איפה את הולכת לבקר את הבן שלך?
העדה: כי אני אמרתי לו.

כ.ה. דותן: מתי?

העדה: באותו בוקר שהוא התקשר אלי.

...

ת: אז אני ירדתי למטה, אני ראיתי מיניבוס ואז התקשרתי שאני רציתי לעלות למיניבוס ובדיוק ראיתי אותו ופחדתי לנסוע במיניבוס שהוא לא ירדוף אחרי.

...

כ.ה. דותן: מונית שירות, כן? המיניבוס את מתכוונת מונית שירות?
העדה: מיניבוס, מונית שירות.

עו"ד פורר-גפני: אז מה קרה?

העדה: ואז הוא לקח אותי לאבו כביר,

כ.ה. שוחט: מי זה הוא?

העדה: זה, הנאשם.

עו"ד פורר-גפני: למה נכנסת אליו לאוטו?

העדה: אני פחדתי לא ללכת אליו שהוא ילך אחרי.

ש: אז יותר טוב לנסוע אתו באוטו?

ת: כי פחדתי ממנו.

...

העדה: אני בדיוק מתקשרת שאני עולה למיניבוס, שהוא לא יבוא, אני לא רציתי שיבוא, אחרי זה פחדתי שהוא ירדוף אחרי ובדיוק ראיתי אותו,

כ.ה. שוחט: כשאת התכוונת לעלות למיניבוס, אז ראית אותו?

העדה: כן.

כ.ה. דותן: לא, היא התקשרה להגיד לו שלא יבוא. כשהתכוונת לעלות

למיניבוס, התקשרת להגיד לו שלא יבוא?

העדה: אני בדיוק התקשרתי להגיד לו, אני עולה למיניבוס, אני לא רוצה שתיקח אותי.

כ.ה. דותן: למה את צריכה לספר לו שאת עולה למיניבוס?

העדה: כי אני פחדתי שהוא ירדוף אחרי ופתאום ראיתי אותו.

כ.ה. דותן: אבל את לא רואה אותו בכלל בסביבה, אז בשביל מה את מתקשרת אליו?

העדה: אבל פתאום ראיתי אותו.

...

כ.ה. שוחט: למה רצית להתקשר אליו?

העדה: כי פחדתי שהוא יחשוב שאני מגלה אותו.

...

כ.ה. שוחט: את פחדת ממנו ועלית לאוטו שלו במקום לעלות למיניבוס.

העדה: כן, שהוא לא יחשוב שאני מגלה אותו.

כ.ה. שוחט: מה ז"א שלא יחשוב שאת מגלה אותו?

העדה: כי פחדתי ממנו.

...

כ.ה. שוחט: אבל אני לא מבין, הוא אמר לך, את אומרת שהוא אמר לך

לא לגלות לאף אחד כלום, זה מה שהוא אמר לך?

העדה: נכון.

כ.ה. שוחט: ואת פחדת שהוא יחשוב שאת מגלה למישהו בזה שאת

עולה למיניבוס ולכן נכנסת אליו?

העדה: אני הייתי שבויה שלו עד שהודיה באה, זה מה שאני הרגשתי.
 עו"ד פורר-גפני: מה זה שבויה, לא הבנתי, תסבירי את זה.
 העדה: כמו בת ערובה שלו.
 ...
 ת: הרגשתי ככה, אני פחדתי.
 ...
 כ.ה. גנות: מה פחדת, שאם לא תלכי אתו הוא יעשה משהו להודיה?
 העדה: לא, אני פחדתי ממנו, לא מהודיה.
 כ.ה. גנות: את אומרת שעוד לא מצאת את הודיה ולכן פחדת, אז מה פחדת?
 העדה: אני הרגשתי שאני בידיים שלו עד שהודיה באה.
 כ.ה. גנות: למה?
 העדה: ככה, כי פחדתי ממנו כי הוא כל הזמן איים עלי שאני לא אגלה ושהעניין יישאר בינינו.
 כ.ה. גנות: מה זה שייך להודיה?
 העדה: מה זה שייך להודיה? כי ככה, כי הודיה בקשר אתו, לא אני. לא היה לי אתו שום דבר".

גם ניסיונה של כבי' השופטת גנות להתחקות אחר הסבר הגיוני למעשיה של המתלוננת עלה בתוהו, והיא שבה ואמרה כי עשתה כל שעשתה מתוך פחד מהנאשם. טיעונה זה לוקה בסתירה לוגית כפולה ובסיסית: ראשית, מאחר שלא רצתה שהנאשם ידע לאן מועדות פניה, סיפרה לו, מיוזמתה, בשיחת טלפון, שהיא נוסעת לבקר את בנה ד' באבו-כביר; שנית, מאחר שלא רצתה כי יתחקה אחר צעדיה, העדיפה שייקח אותה למחוז חפצה. לא ניתן לקבל את הסבריה של המתלוננת, במיוחד לנוכח העובדה שניהלה שיחות טלפוניות ממושכות עם הנאשם, כשאחת מהן התקיימה בטרם פגשה בו. ממכלול נסיבות העניין עולה כי נסיעתם של המתלוננת והנאשם לאבו-כביר תואמה בשיחת טלפון שקדמה לה. מסקנה זו נתמכת, בין היתר, בניסיונה של המתלוננת להעלים התרחשות זו מהמשטרה בהודעתה הראשונה. גם אם בהמשך פנתה המתלוננת למשטרה ומסרה את המידע מיוזמתה, לא ניתן להתעלם מכך שבתחילה ניסתה להסתיר עובדות אלה, ושעשתה כן בהתאם להנחייתה של הודיה (עמ' 42 לפרוטוקול):

"חלק מהדברים שהודיה אמרה לי לא להגיד, ... והיא אמרה לי שאני לא אגיד שהוא לקח אותי למשטרה, שיצחקו עלי ואני אמרתי, ואני הרגשתי נקיפות מצפון כי אני רוצה שהכל ידעו".

כשם שלא ניתן לסמוך על גרסת המתלוננת ביחס לנסיבות שקדמו לנסיעתה המשותפת עם הנאשם לאבו-כביר, לא ניתן לקבוע ממצאים ביחס לנסיבות הנשיקה בתום הנסיעה. בהודעתה במשטרה מיום 16.01.08 (נ/13) מסרה המתלוננת כי: "הוא הביא אותי לכלא וחנה בצד והוא אמר לי שאני אתן לו נשיקה והוא קיבל אותי אליו ונתתי לו נשיקה למרות שלא רציתי", ואילו בעדותה בבית המשפט (בעמ' 37 לפרוטוקול) העידה כי "הוא כאילו מושך לי את הראש שאני אביא לו נשיקה, אמרתי לו שמצלמים אותו".

הסתירות בגרסת הנאשם

הסניגור מבקש כי נזכה את הנאשם זיכוי מלא. אין מקום להורות כן, מאחר שגם בגרסתו ישנם חלקים שאינם מתיישבים זה עם זה ומכרסמים בגרסתו. בנוסף, אין להתעלם מהעובדה ששיקר בהודעתו הראשונה במשטרה (ת/4) ובעימות הראשון (ת/6 והמוצגים הנלווים לו).

בטרם אדון בקשיים אלה לגופם, ראיתי לנכון להתייחס לטענת ב"כ הנאשם לפיה אמרות אלה הושגו שלא כדין, תוך פגיעה בזכות היסוד להיוועצות בעורך-דין. לשיטתו, יש לפסול אותן, בין מכוח הדוקטרינה לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין, ובין מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק, כפי שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון. עוד מטעים עו"ד סודרי, כי "הנאשם כלל אינו עותר לפסילת אמירותיו מכוח היותן הודיות פסולות לפי סעיף 12 לפקודת הראיות, אלא, כאמור, מכוח היותן ראיות פסולות לפי דוקטרינת פסלות כלליות".

את טיעונו המתייחס לדוקטרינה לפסילת ראיות שהושגו שלא כדין, תומך הסניגור בע"פ 5121/98 טור' (מיל') רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח' (פסק הדין מיום 04.05.06, פורסם באתר "נבו", להלן: "פס"ד יששכרוב"), תוך שהוא מפנה לפסקה 76 בפסק הדין, שלשונה:

"76. תמצית עיקריה של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, כפי שהוצגה לעיל, היא זו:

הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוהגת עימנו מאז ומתמיד, ולפיה ראיה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, בהתאם לדוקטרינה האמורה לבית-המשפט שיקול-דעת לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים, אם נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו

של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פיסקת ההגבלה. מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראויה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין, ובהם: חשיפת האמת העובדתית, הלחימה בעבריינות וכן ההגנה על שלום הציבור ועל זכויות נפגעי העבירה מחד גיסא; אל מול ההגנה על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו מאידך גיסא.

נוסחת האיזון האמורה תיושם על-פי שיקול-דעתו של בית-המשפט בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו ובהתאם לאמות-המידה המנחות עליהן עמדנו. אמות-מידה אלה נוגעות לאופיה ולחומריתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה; למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה; וכן לשאלת הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילתה. הדוקטרינה האמורה תהא כללית ומיושמת על כל סוגי הראיות, לרבות הודאות נאשמים".

מוסיף וטוען ב"כ הנאשם, כי זכות היסוד להיוועצות בעורך-דין מקימה לגוף החוקר הן את החובה ליידע את החשוד על זכותו והן את החובה לאפשר לו לממש אותה. ביחס לחובת היידוע, טוען עו"ד סודרי כי זו קמה לכל חשוד, ולכל הפחות לנחקר לגביו קיימת אפשרות קרובה לוודאי שיעצר. ביחס לחובת המימוש, מפנה עו"ד סודרי לע"פ 9956/05 אסף שי נ' **מדינת ישראל**, (פסק הדין מיום 04.11.09, פורסם באתר "נבו", להלן: "פס"ד שי"), ומציין כי הדברים שנאמרו שם "**ביחס לחובת המימוש של זכות ההיוועצות של נחקר עצור, טובים בהתאמה מלאה, גם ביחס לנחקר שאינו עצור**". לגבי מרשו, טוען הסניגור כי החוקרת שגבתה את ההודעה והחוקר שערך את העימות לא הקפידו על מימוש הזכות. בפרט, מלין ב"כ הנאשם על כך שהחוקרת המשיכה את החקירה לאחר שהנאשם אמר לה כי אין לו עורך-דין מאחר שלא היה מעורב בפלילים בעבר, ועל כך שהחוקר שערך את העימות לא וידא האם הנאשם מימש את זכות ההיוועצות, וגם תהא שמא הנאשם אינו מבין את מהות ההליכים המתנהלים נגדו.

לא מצאתי כי בפעולתם של אנשי המשטרה במקרה זה נפל פגם המצדיק את פסילת הראיות שנגבו. למרות נטיית בית המשפט העליון לאמץ את הפרשנות לפיה הזכות להיוועצות חלה גם על מי שאינו עצור, נותרה שאלה זו בפס"ד יששכרוב, בסופו של יום, בצריך עיון. זאת ועוד, ההלכה שנקבעה בפס"ד שי עוסקת בנאשם עצור, ואין להחילה באופן גורף בענייננו. אין מחלוקת, כי החוקרת יידעה את הנאשם על זכותו להיוועץ בעורך-דין, אף בטרם נעצר, ולכך השיב כי "**הבנתי על מה אני נחקר ואין לי עו"ד להתייעץ איתו כי אף פעם לא היו לי דברים כאלה**" (ת/4). לאחר מעצרו, בפתח העימות, חזר החוקר ויידע את הנאשם על זכותו

זו (ת/ב'1) (בעמ' 2-3). ביחס לטענת הסניגור לפיה החוקר שערך את העימות תהה שמא הנאשם אינו מבין את מהות ההליכים המתנהלים נגדו, הרי שיש לקרוא את הדברים בהקשר בו נאמרו, מהם עולה כי מדובר באמירה רטורית, ולא בתהייה אמיתית ביחס להבנתו של הנאשם (ת/ב'2) (בעמ' 5 למטה):

"... הם לא מאמינים לך, לא רק אנחנו. אף אחד לא האמין לך. אבל אתה עכשיו פוטר את בעצמך, ... אני אומר לך, אתה לא, אולי בגלל שאתה לא מבין קצת משהו, מה זה משטרה, ומה זה הליך משפטי אולי אתה לא מבין את זה. אולי זה שאתה בא, ואומר, לא, לא עשיתי את זה. אז אנחנו נסתפק בזה ... יש לנו אמצעים, יש לנו בדיקות יש לנו הרבה דברים ... אבל אתה פוטר את עצמך, ואתה לא ..." (החוסרים והשיבושים בתמלול במקור, ש.ד.).

יתרה מזאת. בעדותו בבית המשפט, הסביר הנאשם מדוע לא ניצל את הזכות להיוועץ בעורך-דין (עמ' 476 לפרוטוקול):

"ש(עו"ד סודרי, ש.ד.): אנחנו ראינו בעדות שלך במשטרה ... שבהתחלת החקירה היא אמרה לך, אחרי שהיא הסבירה לך במה אתה חשוד, שיש לך זכות להתייעץ עם עו"ד. למה אתה לא מנצל את הזכות הזאת?
ת: כי לא ידעתי איך להגיע לעו"ד, לא ידעתי להתייעץ עם עו"ד, לא ידעתי איך להגיע לעו"ד.
ש: אז למה אתה לא מתקשר למישהו ששיג לך עו"ד?
ת: לא חשבתי, למי אני אתקשר?
כ.ה. שוחט: לא היה לך אף פעם עסק עם עורכי דין, קניית דירה, מכרת דירה, משהו?
העד: זה עולם אחר, מאשר להגיד לך פשע של רוצח נשמות, של אונס, זה עולם אחר. אני, בשבילי אנס זה זבל שבזבלים.
...
ש: ... למי אתה מודיע על המעצר שלך?
ת: לאלי שבו, לחבר שלי.
ש: למה אתה מודיע לו ולא לאשתך?
ת: כי הוא ידע את כל הסיפור מהתחלה, הוא היה גם מלווה אותי עם כל האיומים האלה (קרי, שיחות טלפוניות מהודיה ומבנה של המתלוננת על רקע האונס הנטען, ש.ד.).
ש: מה קורה אחרי שאתה מודיע לאלי?

ת: למחרת לקחו אותי, עשו לי עימות עם א' ושוב פעם שיקרתי בעימות".

מדברים אלה עולה כי לאחר שנעצר, ובטרם נערך העימות, התאפשר לנאשם להודיע על מעצרו, והוא שוחח עם חבר שהיה מעורה בפרטי המקרה. גם בשיחה זו לא הביע הנאשם את רצונו להיוועץ בעורך-דין, שכן מעדותו של מר שבו עולה כי הנאשם רק ביקש ממנו לעדכן את רעייתו בכל הפרטים (עמ' 538 לפרוטוקול). בהמשך, העיד מר שבו כי בחר לספר לגבי XXXXX שהנאשם עצור בגין תקיפה (שם). גבי XXXXX העידה כי בתחנת המשטרה סירבו למסור לה את סיבת המעצר, אך אמרו שבעלה אינו מעוניין בייצוג משפטי והעריכו כי ישתחרר ביום המחרת. בהמשך לשיחה עם מר שבו, הניחה שהרקע למעצר הוא סכסוך שכנים, ולפיכך לא ראתה סיבה לדאגה ולא שכרה שירותיו של עורך-דין (עמ' 548-550 לפרוטוקול). לאור האמור לעיל, נראה שלנאשם ולבאי ביתו חלק בלתי מבוטל באי מימושה של הזכות להיוועץ בעורך-דין, ובנסיבות אלה מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה כי "הזכות כאמור ניתנה פעמיים ואם אין לנאשם עורך דין ולא מבקש להתקשר לאיש בנושא, אין חובה בחוק או בפסיקה, להשיג לו מיידית ועוד לפני החקירה, עורך דין".

לטענת ב"כ הנאשם, גם אם ייקבע שמדובר בראיות קבילות, הרי שאין בהן כדי להוות ראיה מסייעת נגד מרשו, שכן "המניע לשקריו לא היה נעוץ בתחושת אשם וברצון להטות את החקירה, אלא במתח נפשי ובמבוכה שבהם היה נתון". בהקשר זה מטעים עו"ד סודרי כי הנאשם מסר את גרסת האמת למשטרה מיד לאחר ששחרר ממעצרו והתאפשר לו לשוחח עם סניגור ביישוב דעת ולגלות לאשתו כי נאף אך לא בגד. אין בידי לקבל טענה זו. יש לייחס משקל לשקריו של הנאשם, שכן לו ניתן היה לסמוך על גרסת המתלוננת, יכולים היו אלה לשמש חיזוק וסיוע לגרסתה. זאת ועוד, בהודעתו הראשונה במשטרה ובעימות הראשון מסר הנאשם פרטים המתיישבים דווקא עם גרסת המתלוננת, ביחס לנסיבות מפגשם הראשון. בתשובה לשאלת החוקרת האם מכיר הנאשם את המתלוננת, השיב "אני מכיר אישית ופגשתי אותה פעם אחת בקשר להודיה" (ת/4 בשורה 15). בדומה, בעימות הראשון כשמתבקש הנאשם לאפיין את נסיבות מפגשו עם המתלוננת הוא מתאר כי שיחתם נסבה סביב הודיה, ותיאור השיחה תואם את התיאור שמסרה המתלוננת (ת/6ב'1) בעמ' 5):

"חוקר 2: כמה פעמים נפגשתם?

נחקר מרדכי- פעמיים.

חוקר 2: פעמיים .. על המקרה בשני מקרים הייתם ברכב? או מקרה

אחד הייתם ברכב?

נחקר מרדכי- שניהם ברכב.

חוקר 2: שניהם ברכב פעם אחת שנסעת לאן?

נחקר מרדכי- כשנסענו ששאלתי אותה על הילדה שהיא לא ילדה שלה
שהיא שיקרה, (החוסרים והשיבושים בתמלול במקור, ש.ד.).

גם בהודעת הנאשם במשטרה בה ביקש לחזור בו מגרסתו הקודמת ולומר את כל האמת,
מוסר הנאשם כי ביקש לשוחח עם המתלוננת אודות הודיה (ת/7 בשורות 61-62):

"ש- לאיזה מטרה התקשרת לא' בפעם הראשונה?
ת- רק לדבר על הודיה".

על דברים אלה חוזר הנאשם גם במסגרת העימות השני (ת/8ב', בעמ' 5-6):

"חוקר 1: אני חוזר לאותו ערב של האירוע נכון?
נחקר מרדכי- כן.
חוקר 1: אז מה קבעת איתה? אני אתן לך לדבר שנייה אני רוצה
שתשמיעי מה הוא אומר ואחר כך .. בסדר? רק תשמיעי. קבעתי איתה,
קבעתי איתה איך ..
נחקר מרדכי- דרך טלפון.
חוקר 1: קבעתי עם גברת א', דרך טלפון של מי התקשר?
נחקר מרדכי- אני התקשרתי אליה לשאול בקשר לילדה שלה,
חוקר 1: אני התקשרתי אליה לשאול,
נחקר מרדכי- בקשר לילדה שלה הודיה.
חוקר 1: בקשר לילדה שלה הודיה.
נחקר מרדכי- ככה היא אמרה לי זה הילדה שלה.
חוקר 1: למה קבעת? למה?
נחקר מרדכי- ואז לקחתי אותה מז'בוטינסקי
חוקר 1: .. למה קבעת .. מה פתאום..
נחקר מרדכי- אני קבעתי איתה.
חוקר 1: מה זה קבעת? פתאום אתה מתקשר ל..
נחקר מרדכי- כן התקשרתי אליה אז אמרתי לה שתגידי לי,
חוקר 1: בוא נשמה בוא,
נחקר מרדכי- כן.
חוקר 1: כשאתה הולך לקבוע זאת אומרת אתה .. למה, אתה התקשרת
לגבי הודיה נכון?
נחקר מרדכי- כן.
חוקר 1: אז מה קרה פתאום מי הציע להיפגש למה להיפגש?
נחקר מרדכי- אני הצעתי לה להיפגש.

חוקר 1: למה?

נחקר מרדכי- רציתי לשאול אותה על הודיה, אז היא אמרה לי אני בחיפה,

חוקר 1: אה ..

נחקר מרדכי- יקח לי זמן להגיע" (החוסרים והשיבושים בתמלול במקור, ש.ד.ש).

מנגד, בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי בינו לבין המתלוננת התקיימו מספר שיחות טלפון, בהן התפתחה משיכה הדדית, והכחיש כי דיבר עם המתלוננת על רקע היעלמותה של הודיה (עמ' 467-479 לפרוטוקול):

"העד: התקשרתי בערב, ענתה לי א' ואמרתי לה איפה הודיה, אז היא אמרה לי, אני אחזור לך, אני אבדוק, אני אחזור אליך. אח"כ אסתר חזרה אלי והיה בינינו כמה שיחות טלפון ותוך כדי שיחה אחת מהן היא אמרה לי אם בא לי עליה, אמרתי לה שכן.

...

כ.ה. דותן: לא זאת השאלה, זה שהיא אמרה אני יכולה להבין, אבל זה שאתה אמרת כן בלי לראות אותה.

העד: אמרתי לה כן.

כ.ה. גנות: בלי לראות אותה?

העד: בלי לראות אותה, רק בטלפון.

כ.ה. דותן: מה היה תוכן השיחות שגרם לך להגיד את האמירה הזו?

העד: כי היא התחילה לצחוק אתי ובטלפון היא אומרת לי אתה נשמע נחמד, נשמע טוב, זה הצחוקים שלנו, היו דרך הטלפון כבר, כשהיא אמרה לי את הדבר הזה ואז היא אמרה לי כשאני אגיע לחיפה אני אחזור לחיפה, אני אתקשר אליך ונקבע וקבענו.

עו"ד סודרי: עכשיו תראה, א' העידה כאן והיא טענה שבדיוק באותו יום ובאותו הזמן הודיה נעלמה לה והיא מאוד, מאוד דאגה להודיה וכשהיא דיברה אתך בטלפון אתה אמרת לה שיש לך מידע חשוב על הודיה, שאתה מוכן לספר לה רק פנים אל פנים ובגלל זה היא נפגשה אתך. מה יש לך להגיד על זה?

העד: זה לא נכון. כי ביום קודם, ביום של המשיבה אני דיברתי עם הודיה וקבענו שאני אתקשר אליה בערב של ה-14 וגם קיברתי אתה יום קודם, עם הודיה, ב-13 לחודש וקבענו שנדבר".

יתר על כן, הנאשם לא ידע להסביר מדוע אמר במשטרה כי נפגש עם המתלוננת במטרה לדבר על הודיה, ומדוע גרסתו להתפתחותו של "קליק טלפוני" נמסרה לראשונה בבית המשפט (עמ' 485-487 לפרוטוקול):

"כ.ה. דותן: התבלבלת. השאלה הייתה למה רצית להיפגש איתה, לא למה לא רצית להיפגש, אלא למה כן רצית.

העד: כי בתוך שיחות הטלפון שלנו היו צחוקים והיא אומרת לי אם בא לי עליה ואמרתי לה כן, אז רציתי לפגוש אותה.

עו"ד פורר-גפני: הבעיה עם התשובה הזאת, אדון XXXXX, שלפחות בשלוש הזדמנויות שונות במשטרה ששואלים אותך למה רצית להיפגש עם א' באותה הזדמנות, אתה אומר כי רציתי לדבר אתה על הודיה, על הילדה.

העד: אני הרבה דברים שמה לא דיברתי ואני גם שיקרתי והייתי מפוחד,

...

כ.ה. דותן: סליחה, בוא נעשה סדר, אתה כל הזמן לא רצית שאשתך תדע, זה אפשר להבין. בשלב מסוים אשתך כבר ידעה ואתה אמרת לעוה"ד שלך, עו"ד סודרי, אני הולך למשטרה לספר את האמת, אומרת לך עו"ד פורר שגם כשסוף סוף אמרת שאתה הולך לספר למשטרה את האמת, לא סיפרת את הסיפור הזה על הטלפונים.

העד: על הטלפונים?

כ.ה. דותן: כן.

כ.ה. שוחט: זה בשלב שכבר לא היית מפוחד, זה בשלב שאשתך ידעה, שסיפרת לה, זה השלב שבו הלכת להגיד את האמת, אז למה בשלב שבו אתה כבר מספר את האמת, לא אמרת שהלכת לפגוש את א' בגלל שכל אותה שיחה שאתה אמרת, אלא אמרת בשביל לדבר אתה על הודיה.

העד: אני פשוט שכחתי כי אני הייתי גם מבולבל.

כ.ה. דותן: רגע, סליחה, אתה יכול לשכוח ולהגיד אני לא זוכר, אבל אתה בעצמך אמרת כאן שאתה מעולם לא אמרת לה בואי אנחנו נדבר על הודיה.

העד: נכון.

כ.ה. דותן: אז למה אתה אומר דבר כזה שהוא לא נכון, כשאתה כבר הולך לדבר את האמת?

העד: אני לא יודע למה זה נכנס לי.

....

העד: יכול להיות שדיברתי עם הודיה שמה בחקירה, אני לא זוכר מה אמרתי בחקירה. אני זוכר, מה שחרות חזק, חזק, הרבה דברים לא אמרתי.

...

העד: כשאני אמרתי לה את זה, רציתי לדעת מי זאת הודיה הזאת, כי היא אמרה לי אני לא אמא שלה.
 כ.ה. גנות: אתה לא עונה לשאלה. השאלה היא למה פעם ראשונה הגרסה הזאת מופיעה עכשיו בביהמ"ש, לא עלתה מעולם בשום מקום, זאת השאלה, פשוט מאוד.
 העד: אין לי מושג".

ודוק, לא נעלם מעיני כי בהודעתו השנייה במשטרה הוסיף הנאשם "לציין שנזכרתי שאמרה לי תוך כדי השיחה אם בא לי עליה ואני עניתי לה שכן" (ת/7 בשורות 21-22), אולם, אין בכך כדי לשנות מהעובדה שגם בסיומה של הודעה זו וגם בעימות השני אמר הנאשם כי רצה לשאול את המתלוננת על הודיה, בעוד שבעדותו בבית המשפט טען כי לא אמר זאת למתלוננת. תמיהות אלה בגרסת הנאשם אין בהן כדי להשלים את החסר בגירסת המתלוננת, אך יש בהן כדי להטיל צל על גירסתו ולפיכך אין מקום לזכות את הנאשם זיכוי מלא, אלא יש לזכותו מחמת הספק, מאחר שעדותה של המתלוננת מותירה ספק סביר ביחס לאשמתו, ממנו הוא זכאי ליהנות.

סוף דבר

מחד גיסא, גרסתה של המתלוננת רצופה תמיהות וכשלים לוגיים להם לא ניתן מענה מניח את הדעת. אלה מתעוררים לא רק לנוכח אמירות והתנהגויות בלתי סבירות מצידה, אלא גם בשל קיומם של ממצאים אובייקטיביים, כדוגמת תדפיסי השיחות. מאידך גיסא, גם גרסת הנאשם אינה נקייה מספקות. בסיכומו של דבר, אציע לחברי לקבוע כי לא הובאו ראיות מספיקות לכך שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ולזכותו מחמת הספק.

שרה דותן, שופטת
 אב"ד

כב' השופטת דליה גנות:

אני מסכימה.

דליה גנות, שופטת

כב' השופט שאול שוחט:

אני מסכים.

שאול שוחט, שופט

לסיכום

הוחלט לזכות הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

שאול שוחט, שופט

דליה גנות, שופטת

שרה דותן, שופטת
אב"ד

שרה דותן – 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה